

கனவு

இதழ் : 32

ஜூன், 1999

இவ்விதழில்

- சிறுகதைகள் : காவேரி, கமலாதாஸ்
கட்டுரைகள் : யமுனா ராஜேந்திரன், பாவண்ணன்,
க.சி. சிவகுமார்
பெண் கவிதைகள் : மொழிபெயர்ப்பு:
தி.சு. சதாசிவம், நிர்மலாயா, சாந்தா தத்
மற்றும் கவிதைகள், நூல் மதிப்புரைகள்.

தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளி, திருப்பூர்.

திருப்பூரில் இரண்டாவது தாய்த்தமிழ்ப் பள்ளி பாண்டியன்நகர் பகுதியில் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. தமிழார்வலர்கள் இப்பள்ளியின் வளர்ச்சிக்கு நன்கொடையை “திருப்பூர் நொய்யல் அறக்கட்டளை” என்ற பெயருக்கு அனுப்பலாம்.

இப்பள்ளியில் அமையவிருக்கும் நூலகத்திற்கு எழுத்தாளர்கள், பதிப்பாளர்கள் தங்கள் வெளியீடுகளை அனுப்பி வைக்கலாம். பழைய நூல்களையும் அனுப்பலாம்.

நன்கொடை, நூல்களை ‘கனவு’ முகவரிக்கு அனுப்பி தமிழ்க் கல்விப்பணியில் பங்கு பெறுங்கள்.

- கப்ரபாரதிமணியன், க.முத்துச்சாமி,
மற்றும்

திருப்பூர் நொய்யல் அறக்கட்டளை உறுப்பினர்கள்.

முன் அட்டையில்:

1. 1999 ஏப்ரலில் கொச்சியில் நடந்த நான்காவது திரைப்பட விழா (கேரளா)வில் இடம்பெற்ற சென்னை திரைப்படக் கல்லூரியைச் சேர்ந்த சார்லஸ் இயக்கிய ‘அகதிகள்’ குறும்படத்தில் திரு.தி.சு.சதாசிவம் இடம்பெறும்காட்சி.
2. விழாவில் இடம்பெற்ற மற்றொரு திரைப்படத்திலிருந்து..

குழந்தைகள் சினிமா

யமுனா ராஜேந்திரன்

குழந்தைகள் இலக்கியம் என்பதும் குழந்தைகள் சினிமா என்பதும் மேற்கில் நிலைபெற்றுவிட்ட ஒரு கலாச்சார வெளிப்பாட்டு வகையினம்; குழந்தைகளின் மனவுலகம் அவர்களது உடல்ரீதியிலான ஆரோக்கியம் பற்றி ஆய்வு செய்வதற்கென்றே இங்கு நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. குழந்தைகளின் மீதான மன ரீதியிலான/உடல் ரீதியிலான வன்முறையை கிரமினல் குற்றமாகவே மேற்கில் இருக்கும் சட்டங்கள் வரையறை செய்கின்றன. குழந்தைத் தொழிலாளர்கள் உழைப்பு சுரண்டப்படுவதற்கு எதிரான உணர்வு உலகெங்கிலும் அதிகரித்து வருகிறது. ஜாதீயத் திமிரினால் பலவந்தமாகக் கண்கள் பிடுங்கப்பட்ட சிறுமியின் உண்மைச் சம்பவத்தைத் தமிழில் படமாக்கியிருக்கிறார் ஞான.ராஜசேகரன். குழந்தைத் தொழிலாளர் பற்றிய பிரச்சினையை மையமாக்கி கருவேலம்பூக்கள் படத்தை இயக்கியிருக்கிறார் தமிழின் மிகச் சிறந்த சிறுகதையாளரும், நாவலாசிரியருமான பூமணி. கேம்பிரிட்ஜ், ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக் கழகங்கள் குழந்தைகள் இலக்கியம் பற்றிய உலக அளவிலான படைப்புக்களைத் தொகுத்து பல தொகுதிகளாக வெளியிட்டிருக்கிறது. இடதுசாரி, பெண்நிலைவாத புத்தக நிலையங்களில் நிறுவாத எதிர்ப்பு, பாலின ஒடுக்குதலெதிர்ப்பு, சிறுபான்மையின குழந்தைகள் இலக்கியத்திற்கெனவே தனி இடங்களைத் தந்திருக்கின்றன. இத்தகையதொரு குழலிலே நிராகரிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் குறித்ததான தமிழல்லாத மொழித் திரைப்படங்கள் பற்றிய அறிமுகமாக 1996-ம் ஆண்டு 'குழந்தைகளின் பிரபஞ்சம்' எனும் எனது குறுநூலை UNICEF ஆதரவுடன் தமிழகத்தில் திருப்பூரில் இயங்கும் SAVE எனும் குழந்தைத் தொழிலாளர் நல அமைப்பு வெளியிட்டது. அன்றிலிருந்தே முழு அளவிலான குழந்தைகள் சினிமா நூலொன்று எழுதும் ஆசை எனக்குள் கன்னுக்கொண்டேயிருந்தது; அதனது தொடர்ச்சியான மிக முக்கியமான மூன்று குழந்தைகள் திரைப்படங்கள் பற்றியதே இந்தக்கட்டுரை.

அம் மூன்று திரைப்படங்களாவன:

1. பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்டு விட்ட சிறுவன்/The boy who stopped talking எனும் ஹாலந்துப்படம்
2. பொன்னெட்/Ponnette எனும் பிரெஞ்சுப்படம்
3. வெள்ளைபலூன் / The white Balloon எனும் ஈரானிய படம்.

தாயகம் நிகழவைப்பு

பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்டுவிட்ட சிறுவன் படம் நெதர்லாந்து/குர்திஸ் மொழிப்படம். 1996 ஆம் ஆண்டு கான் படவிழாவில் ஜூனியர் கிராண்ட் பிரிக்ஸ் விருதும், அதே 1996-ம் ஆண்டு பெர்லின் திரைப்பட விழாவில் Unicef விருதும்பெற்றது. 105 நிமிடப்படமான இப்படத்தை இயக்கியவர் ஹாலந்தைச் சேர்ந்த பென் சொம்போகார்ட்.

பொன்னெட் எனும் இப் பிரெஞ்சுப்படம், 1996-ம் ஆண்டு வெனிஸ் திரைப்பட விழாவில் இப்படத்தில் நடித்த 4 வயது விக்டோரிபா திவிஸல் எனும் சிறுமிக்கு அவ்வாண்டின் சிறந்த நடிகை விருதை வாங்கிக் கொடுத்தது. இப்படத்தின் இயக்குநர் ஜேக்குஸ் டாய்லன் குழந்தைகள் மனவுலகத்தை ஆய்வு செய்து படமமைப்பதில் பிரசித்தமானவர். இவரது இன்னொரு குழந்தைகள் படம் தற்கொலை செய்து கொண்ட ஒரு சிறுவனின் நொருங்கிய மனவுலகம் பற்றி ஆய்வு செய்யும் படமாகும்.

வெள்ளை பலூன் படம்தான் இன்றளவும் சர்வதேசிய திரைப்படவிழா விருதுகளை அள்ளிக் குவித்த படமாக இருக்கிறது. இந்த ஈரானிய படத்தின் திரைப்படக்கதாசிரியர் ஈரானிய சினிமாவின் மிகப்பெரிய வாய்ந்த இயக்குநரான அப்பாஸ் கியாஸ்ட்ராமி. இதன் இயக்குநரான ஜாபர் பருஹிக்கு இதுதான் முதல்படமாகும். இப்படத்தில் நடித்த ஏழுவயதுப் பெண் குழந்தை ஹர்பானி உலகெங்கும் உள்ள திரைப்பட ரசிகர்களின் மனதைக்கொள்ளை கொண்டுவிட்ட தேவதையாகி விட்டிருக்கிறாள்.

இம் மூன்று படங்களிலும் மிகப்பொதுவான, விசேஷமாக எனக்குப்படுவது அவர்களின் பிஞ்சுவயது. மூன்று குழந்தைகளுமே 10 வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள். அவர்களது ஆளுமை பிரமிப்பை ஏற்படுத்துகிறது; பொன்னெட்டில் நடித்த திவிஸனுக்கு 4 வயது; வெள்ளை பலூனில் நடித்த ஹர்பானிக்கு 7 வயது; பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டுவிட்ட சிறுவனில் நடித்த சிறுவனுக்கு 10 வயது. இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் அந்தச் சுட்டிப்பயனும் நம் மனத்தை அள்ளிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள்.

பொன்னெட் எனும் சிறுமியின் தாயிழந்த மனத்துயரத்தை மெதுவாக நுணுகிச்சென்று பார்த்த படம்தான் பொன்னெட்.

கூட்டிலிருந்து விழுந்துவிட்ட குஞ்சு, சிறகில் அடிபட்டு வீழ்ந்த புறா, பூனைக்கும் நாய்க்குட்டிக்கும் ஏற்படும் காபம், பலிதரப்படும் ஆட்டின் தீனக்குரல் நம் நெஞ்சை ஊடறுத்து இரத்தம் கசிபச் செய்துவிடுகிறது. அதே விதமான மனத்துயரை பொன்னெட் படம் எழுப்புகிறது. இந்தப் பிஞ்சு மனது இதைத் தாங்குமா என நம் மனம் அரற்றுக்கிறது.

பொன்னெட்டும் அவளது அப்பாவும் அம்மாவும் செல்லும் கார் விபத்துக்குள்ளாகிறது. அம்மா இறந்து போய்விடுகிறாள். பொன்னெட்டுக்கு ஒரு கை முறிந்துவிடுகிறது. அப்பா, மகளுக்கு எவ்வளவோ சமாதானம் சொல்லி பார்க்கிறார். அப்பா ஒரு பிஸினஸ்மேன். காலம் நகர்கிறது. பொன்னெட்டை அவளது சித்தியிடம் விட்டுவிட்டு அவர் தொழில் நிமித்தம் போய்விடுகிறார். பிரான்சின் கிராமப்புறமொன்றில் பாடசாலையில் கற்கத் துவங்குகிறாள் பொன்னெட். சித்தியின் குழந்தைகள், கத்தோலிக்கப் பாடசாலை ஆசிரியரை, சகதோழிகள், சித்தி ஆகியோரின் அனுபவங்களின் வழி அவள் தனது தாய்க்கும் தனக்குமேயான அந்தரங்க உலகத்தைக் கண்டடைவது பற்றியதுதான் கதை.

குழந்தைக்கு தனது அம்மாவின் மரணத்தை ஒப்புக்கொள்ள முடிவதில்லை. அம்மாவின் இன்மையை அவளால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அம்மாவிடம் தான் போகவேண்டும் என்கிறாள். அம்மாவின் அருகில்தான் படுத்துக்கொண்டு கதைகேட்க வேண்டுமென்கிறாள்.

அம்மா கடவுளிடம் போய் விட்டதாகவும், கடவுளைப் பிரார்த்திப்பதன் வழி கடவுளிடம் பேசலாம் என்றும், அவர் மூலம் அம்மாவிடமும் பேசலாம் என்றும் சித்தியும் அவளது பள்ளித் தோழிகளும் பாடசாலை ஆசிரியையும் சொல்கிறார்கள். பொன்னெட் கடவுளிடம் பேச நிறைய முயற்சி செய்கிறாள். எல்லோரும் உறங்கிவிட்ட பொழுதில் எழுந்துசென்று தனிமையில் கடவுளிடம் மன்றாடுகிறாள். அப்பாடசாலையில் நிறைய உபவாசங்கள், சாதகங்கள் செய்து கடவுளிடம் பேசும் ஒரு சிறுமி இருப்பதாகச் சொல்லக் கேள்விப்பட்டு, அவளிடம்போய் பேசி அவள் சொல்கிறபடி காயம்பட்டு சாகசம் செய்து குதித்தோடி என எத்தனையோ சாகசம் செய்தும், பொன்னெட்டால் கடவுளைக் காணமுடியவில்லை.

சிலவேளை அவளது நடவடிக்கைகள் மிக வினோதமாக இருக்கிறது. சித்தி குழந்தைகளை அடித்துக்கூடவிடுகிறார். சித்தி சொன்னால் கேட்கமாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்கிறாள். கடைசிவரை கடவுள் அவளோடு பேசுவதில்லை. கடவுள் மூலம் சொர்க்கத்திலிருக்கும் அம்மாவிடமும் பேச முடிவதில்லை.

ஒரு நாள் வீட்டிலிருந்தும் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்தும் மறைந்து விடுகிறாள். நேரடியாக நடந்து நடந்து குன்றுகள் ஏறி அம்மாவின் புதைகுழிக்கே வந்து விடுகிறாள். அம்மாவோடு பேசுகிறாள். அம்மா புதைகுழியிலிருந்து உயிருடன் வருகிறாள். மகளுக்கு மப்ளர் கட்டிவிடுகிறாள். உச்சிமோந்து முத்தமிடுகிறாள். தாயும் மகளும் காலம் போவது தெரியாமல் பேசிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அம்மா கதை சொல்கிறாள். வாழ்வைப் பற்றிச் சொல்கிறாள். தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

மகளுக்குத் திரும்பத் திரும்ப அம்மா சொல்வது இதுதான்: 'நான் உன்னோடு என்றும் இருக்கிறேன். என்னோடு பேசிக்கொண்டேயிரு; அதன்மூலம் சந்தோஷமாயிருக்கக் கற்றுக்கொள்' மகள் சரியெனத் தலையசைக்கிறாள். முத்தமிட்டு விடைபெறுகிறாள் அம்மா.

பொன்னெட் இப்போது சந்தோஷமாக அம்மாவிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள்கிறாள். அப்பா வருகிறார். காணாமல் போன மகளைக் கண்டதில் தந்தைக்குச் சந்தோஷம். பொன்னெட் இனி அழப்போவதில்லை. கடவுளோடு பேசுவது குறித்தும் இனி அவளுக்கு அக்கறையில்லை. இனி அவளது அம்மா என்றும் அவளுடன் இருப்பாள்; சதா அவளோடு பேசியபடியே இருப்பாள்.

குழந்தைகள் துன்பங்களை, மரணங்களை, பிரிவுகளை எதிர்கொள்கிறார்கள். நாவலாசிரியர் ஹனிப் குரேஸி சொல்கிறபடி அவர்கள் Bitterly and Crudely Honest அவர்கள் அதனது அடிப்படையிலேயே துக்கங்களை எந்தவித கருணையுமில்லாமல் எதிர்கொண்டு ஜீரணித்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் பெரியவர்கள் அவர்களுக்குத் தரும் வேதனைகளை, வலிகளை, கொடுமையை பெரியவர்கள் எனும் அளவில் அவர்கள் உணர்வதேயில்லை. Children of dirordled என்று மூன்று மணி நேர விவரணப் படங்களைச் சென்ற ஆண்டு மத்தியில் பிபிசி ஒலி பரப்பியது. குழந்தைகள் சார்பு நிலை எடுப்பதில்லை. அவர்களது கையறு நிலையைப் பயன்படுத்தி பெற்றோர்களே ஆன்மீக ரீதியிலான அச்சுறுத்தலை அவர்கள் மேல் திணிக்கிறார்கள். மனிதர்களை நேசிக்கவே அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். பெற்றோர்கள், ஆண்கள் பெண்கள் தமது கொடுங்களை அவர்கள் மீது திணிக்க வேண்டாம் எனச் சொன்னது அவ்விவரணச் சித்திரங்கள்.

அப்படங்கள் பற்றிய விமர்சனங்களில் சில எழுத்தாளர்கள் தம் மனோ வேதனைகளை வெளியிட்டிருந்தார்கள். குழந்தைகளின் மனோ உலகத்திற்கு இவ்வளவு நுணுகிச்சென்று அவர்களது காயங்களைச் கிளறவேண்டுமா என்று கேட்பார்கள் அவர்கள். குழந்தைகளின் மனோ அமைதி பற்றிய பொறுப்பற்று பெரியவர்கள் இருக்கும் சூழலில், மன மாற்றங்களுக்குள் மூழ்கி குழந்தைகளை அலைக்கழிக்கும் சூழலில் கலைஞர்கள் இப்படியான வேதனைகளையும் நுணுகிச்சென்று முன்வைக்க வேண்டித்தான் இருக்கிறது. சில இடங்களில் கடவுளை முன்னிறுத்துகிறார்கள். சில தனிமனிதர்கள். தம் அகந்தையைத் தீர்வாக முன்னிறுத்துகிறார்கள். கடவுளோடு தனிமனிதனின் அகந்தையோ குழந்தைகளின் உலகைப் புரிந்துகொள்ள உதவப் போவதில்லை. திறந்த மனமும் தானென்னும்

அகந்தை கலைந்த வன்முறையற்ற சிந்தையுமே குழந்தைகளின் உலகைப் புரிந்து கொள்ள உதவும் என்பதை இப்படம் அழகாகச் சொல்கிறது.

ரஷீதாவுக்குப் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டத்துக்கு தங்கமீன்கள் வேண்டும். அவள் வீட்டுத்தொட்டியிலும் தங்கமீன்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆயினும் கடைவீதியில் பார்த்த தங்கமீன் செதில்களை அசைக்கும் போதும் அது பறவைபோல மேலேழுகிறது. அம்மா மத்திய தரவாக்க நராண்மிய குடும்பத்துப் பெண். அவளிடம் இருப்பதெல்லாம் 500 தாமன் காசுதான். மீனின் விலை 100 தாமன். 100 போனால் 400 ஐ வைத்துக் கொண்டு தாம் போகிற வீட்டுக் குழந்தைகளுக்கு பரிசுப் பொருட்கள் வாங்கவேண்டும்; நம் வீட்டுத் தங்க மீனையே வைத்துச் சமாளி என்கிறாள் அம்மா.

தேவதை சாகசக்காரி. சென்ற ஆண்டுக் கொண்டாட்டத்தில் தான் கொடுக்க மறுத்த பலூனை தனது தமையனுக்குக் கொடுக்க இப்போது அவள் தயார். தனக்கு வரும் பரிசுப் பொருள், பணம் எல்லாவற்றையும் அம்மாவிடம் ஒப்படைக்கவும் தயார். தனக்கு வேண்டியதெல்லாம் கடைவீதியில் பறவைபோல் மேலேழும் தங்கமீன்தான். தனக்குச் சார்பாக அம்மாவிடம் பேச அண்ணனுக்கு ஒரு தூண்டில் போட்டுவிட்டு, 'உம்' என்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அம்மாவிடம் அவளது செருப்பைக் கழுவுவதாகச் சொல்லியோ, என்ன சாகசம் செய்தோ தங்கமீன் வாங்க ஒப்புதல் வாங்கிவிட்டாள். இருப்பது ஒரே ஒரு 500 தாமன் நோட்டு. பத்திரமாக பாக்கிப் பணம் வாங்கிவரச் சொல்லி 500 தாமன்நோட்டை தங்கையிடம் தருகிறாள் அண்ணை.

500 தாமன்நோட்டை கண்ணாடிக் குடுவைக்குள் சொருகிக்கொண்டு கடைவீதி நோக்கி ஓடுகிறாள் ரஷீதா. ஓடிய குழந்தை எதிர்கொள்ளும் மனித முகங்கள் பிற்பாடு தங்க மீனோடு வீடுவந்து சேர்தல் பற்றிய கதை தான் வெள்ளை பலூன். வீடு வந்து சேர்ந்த ரஷீதா முன்னைய ரஷீதா இல்லை; உலகின் மனித மனங்களை தன் போக்கிலேயே கற்றுக்கொண்டு வந்த ஞானி ரஷீதா.

ரஷீதா பாம்புப் பிடாரங்களைச் சந்திக்கிறாள். தங்க மீன் வியாபாரியான முதியவரைச் சந்திக்கிறாள். அன்பான மூதாட்டியைச் சந்திக்கிறாள். தையல் கடைக்காரரைச் சந்திக்கிறார். ஊரைவிட்டு இராணுவச் சேவைக்கு வந்த இளைஞனைச் சந்திக்கிறாள். பலூன் விற்கும் மங்கோலியச் சிறுவனைச் சந்திக்கிறாள். உச்சமாக கடைசியில் தங்க மீனை நினைத்தபடி வாங்கிக்கொண்டே வீடுவந்து சேர்கிறாள்.

பாம்புகள் பணநோட்டைப் பார்த்துவிட்டால் திரும்பத்தரமாட்டாது என குழந்தையின் பணத்தை பாம்புப் பெட்டிக்குள் போட்டு வேடிக்கை காட்டுகிறான் பிடாரன். வேடிக்கை பார்க்கப்போன குழந்தை பணம் போய்விடும் தங்கமீன் வாங்கமுடியாது என நினைக்கும்போது அழத்துவங்கிவிடுகிறாள். பிடிவாதமாகக் காசைத் திரும்பக்கேட்கிறாள். வேறு வழியில்லாமல் காசைத் திரும்பத் தருகிறான் பிடாரன். உயர்ந்த பெரிய மீசை வைத்த நீண்ட ஆண்கால்களுக்குள் குழந்தையைக் காண்பிக்கிறது காமரா.

மீன் கடைக்கு ஓடிப்போய் மீன் தேர்ந்து கேட்கிறாள். காசு கேட்கிறார் கடைக்காரர். குழந்தை காசைத் தேடுகிறது. கானோம். வரும் அவசரத்தில் எங்கோ விழுந்துவிட்டது. 500 தாமன் நோட்டுத்தானா கொண்டுவந்தது என்கிறார் கடைக்காரர். குழந்தை சரியாக அடையாளம் சொல்கிறாள். காசு இல்லாமல் எப்படி மீன் கிடைக்கும்? குறிப்பிட்ட மீனைத் தானே வாங்கிக்கொள்ள வைத்திருக்கும்படி கேட்டுவிட்டு செய்வதறியாது விசும்பியபடி நிற்கிறாள் ரஷீதா.

அங்கே வரும் ஒரு பாட்டி குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்தி வந்த பாதையில் எங்கேனும் தவறவிட்டிருப்பாய் என்று சொல்லியபடி குழந்தையைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் துழாவிப் பார்க்கிறாள். பணம், மூடிய கடையொன்றில் கம்பி சாக்கடையின் வரண்ட ஓடையொன்றில் விழுந்து கிடக்கிறது. பக்கத்து தையற்காரரிடம் சொல்லி குழந்தைக்கு அந்தப்பணத்தை எடுத்துக்கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டு போய்விடுகிறாள் மூதாட்டி.

குழந்தை எதிர்பார்த்தபடி அமைதியாக நிற்கிறது. தையற்காரருக்கு அதற்குள் ஒரு பிரச்சினை. சரியான அளவில் தைக்காத உடையைக்கொண்டுவந்து தகராறு செய்து கொண்டிருக்கிறான் வாடிக்கைக்காரன். தன் தொழிலைக் கவனிக்காமல் குழந்தையைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கமுடியுமா என்ன? ரஷீதா பொறுமையாகக் காத்திருக்கிறாள். அதற்குள் மீன் விலை போய்விட்டால் என்ன செய்வது? ஓடிப்போய் அந்தத் தங்க மீனை தான் காசுகொண்டு வரும் வரை விற்கவேண்டாம், தனக்கே கொடுக்க வேண்டும் எனக் கடைக்காரரிடம் சொல்ல அவரும் ஒப்புக்கொள்கிறார். மறுபடி ஓடிவந்து பணம் விழுந்த இடத்தில் பூட்டிய கடையின் படிக்கட்டில் முகத்தில் கை வைத்து உட்கார்ந்து கொள்கிறாள். ஒரு ஜீப் வந்து நிற்கிறது. ஜீப்பிலிருந்து ஒரு இராணுவ இளைஞன் வந்து அருகில் உட்கார்ந்து கொள்கிறான். அம்மா அப்பா

அன்னியரிடம் பேசாதே என்று சொன்னதால் ரஷீதா பேசவில்லை. இராணுவப் பயிற்சிக்கு வந்த இளைஞனுக்கு கிராமப்புறம், தங்கைகள் உண்டு. ஆனால் ஊருக்குப் போய் வரப் போதிய பணம் இல்லை. ரஷீதா தனது தங்கை போலிருப்பதால் அவளோடு பேச அவனுக்கு விருப்பம். மெல்ல மெல்ல உரையாடலின் வழி அவர்களுக்குள் நட்பு உருவாகிறது. அதற்குள் ரஷீதாவை நீண்டநேரம் காணாதுபோகவே தேடிக்கொண்டு அண்ணன் வந்து விடுகிறான். அன்னியரிடம் ஏன் பேசினாய் எனக் கடிந்துகொள்கிறான். ஜீப் வர இராணுவப் பயிற்சி இளைஞன் போய் விடுகிறான். ரஷீதா பரிதாபமாகக் கையசைத்துக் கொண்டு நிற்கிறாள்.

சரி, காசு எடுக்கவேண்டுமே. இல்லையெனில் தங்க மீன் கிடைக்காமல் போய்விடுமே? மாலை மங்கிவிட்டது. புத்தாண்டுக்கு இன்னும் சில நிமிடங்களே உண்டு. தையற்கடைக்காரர் தன் கதவுமுடும் கொக்கித் தடியால் பணத்தை எடுக்க முயற்சி செய்கிறார். முடியவில்லை. போய்விடுகிறார். பூட்டிய கடைக்காரரின் முகவரி கேட்டு அவரைப் போய் அழைத்துவரப் போகிறான் அண்ணன். அதற்குள் வேறொரு முயற்சியில் இறங்கிப் பார்க்கவும் எண்ணம். பலூன் குச்சியில் கவிங்கம் ஒட்டிவைத்து பணநோட்டை ஒத்தி எடுப்பது என ஏற்பாடு. சவிங்கத்திற்கு எங்கே போவது, காசும் இல்லையே? குருட்டு கவிங்க வியாபாரியை ஏமாற்றி கவிங்கம் எடுத்து எல்லோரும் சுதப்பி காசை ஒத்தி எடுக்கிறார்கள், அந்த நேரம் பார்த்து பூட்டிய கடைக்காரரும் வருகிறார். ரஷீதா கடைக்கு ஓடுகிறாள்.

அவள் விரும்பிய மீனை கண்ணாடிக் குவளைக்குள் பார்த்து போட்டுத் தருகிறார் பெரியவர். அவள் அதுவல்ல நான் விரும்பிய மீன் என்கிறாள். கண்ணாடிக் குவளையின் மேலிருந்து பார்க்க வேண்டாம், பக்க வாட்டிலிருந்து பார் என்கிறார் பெரியவர். என்ன ஆச்சரியம்! அது செதில்கள் விரித்தால் பறக்கும் தன்னுடைய தங்க மீனேதான். புத்தாண்டு தொடங்கி விட்டது. ஆட்கள் நடமாட்டம் குறைந்துவிட்டது. வெள்ளை பலூன் ஏந்தியபடி நடக்கும் மங்கோலியச் சிறுவன் கால்கள் தூக்கி வைக்கிறான். படம் நிற்கிறது.

4

கிழக்கு துருக்கியின் ஒரு கிராமப்புறம், குர்திஸ்தான் பகுதிகளில் அதுவும் ஒன்று. சிறுவன் மொஹமத்துக்கு அக்கிராமத்து மக்களுக்கு தபால் விநியோகம் செய்வதிலும் கடிதங்களைப் படித்துக் காண்பிப்பதிலும் விருப்பம். அவனுக்கு ஒரு கட்டித் தங்கையும் தாயும் உண்டு. தகப்பனார் ஹொலந்தில் துறைமுகத்தில் வேலை செய்கிறார். கோடை காலம் மட்டுமே இவர்களைப் பார்த்து வருவார். வரும் போது நிறைய பரிசுப் பொருட்கள் வாங்கி வருவார்.

இம்முறை ஒரு சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார்.

இப்போது துருக்கிய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பினால் குர்திஸ்தான் மக்கள் ஊர்களைக் காலி செய்துவிட்டு இடம் பெயர வேண்டி இருக்கிறது. தனது குடும்பம் பற்றிக் கவலைப்படும் தகப்பனார் துருக்கி வந்து தனது குடும்பத்தை ஹாலந்துக்குப் பத்திரமாகக் கூட்டிச்செல்லக் கருதுகிறார். தனது தாயகத்தை விட்டுப்போகும் முன்பு தனது பசுமை மலைகளை ஏக்கத்துடன் நின்று பார்க்கிறாள் அம்மா. மொஹமத்துக்கு தனது பிரியமான ஆட்டுக்குட்டியை, தனது சிநேகிதனை, தன் தபால் பொதியை விட்டுப்போக விருப்பமில்லை. அவன் எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கிறான். தனது விரும்பமின்மையை தெரிவிப்பதன் பொருட்டாக தன் கிராமத்தைப் பிரிந்து அன்றிலிருந்து அவன் பேசுவதை நிறுத்திக் கொள்கிறான்.

ஹாலந்து, குர்திஸ் மக்கள் நினைத்தபடி சொர்க்கமாக இல்லை. குடியேற்றக் கட்டுப்பாடுகளை மீறிவந்த கமல் எனும் குர்திஸ்தான்காரர் மொஹமத்தின் தகப்பனின் நண்பர். கூலி கொடுக்காமல் கூலி அடிமைகளாக நடத்துகிறார்கள் அங்கிருக்கும் சில ஆலை முதலாளிகள். கூலித் தொழிலாளர்கள் காட்டிக்கொடுக்கப்பட போலீஸ் அவர்களை வேட்டையாடுகிறது. ஆலைமுதலாளி சந்தர்ப்ப வசமாக சுட்டுக்கொல்லப்படுகிறார். கமல் கொலைப்பழி சுமத்தப்பட, கமல் தன் சொந்தத் தாயகத்துக்குத் திரும்ப துருக்கிக் கப்பலில் திருட்டுத்தனமாக ஒளிந்து கொள்கிறான்.

பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்ட மொஹமத்துக்கு ஹாலந்துச் சிறுவன் நண்பனாகிறான். அவர்கள் அலைந்து திரிகிறார்கள். துருக்கிக்கப்பலில் போய் ஒளிந்து கொள்ளவும் செய்கிறான் மெமோ. பிற்பாடு போலீசினால் மீட்கப்படவும் செய்கிறான். மெமோ பள்ளிக்கூடம் போகிறான். தொங்கும் கயிற்றில் அனாயாசமாக ஏறுகிறான். படங்கள் கீறுகிறான். ஆனால் அவன் பேசுவதேயில்லை. டச்சு மொழி அவனுக்குப் புரியும் இவனோடு பேசுவதற்காக இவனது சிநேகிதன் அகராதியின் வழி குர்திஸ் மொழி கற்றுக் கொள்ளவும் செய்கிறான். தினமும் ஐன்னலில் அமர்ந்து ஹாலந்து வாழ்க்கையை, மனிதர்களை, கால் பந்தாடும் சிறுவர்களைப் பற்றிக் கற்றுக்கொள்கிறான் மெமோ.

அவனது அப்பா ஒருமுறை குளியலறையில் வழுக்கி விழுந்து பேச்சு மூச்சில்லாமல் ஆகிவிடுகிறான். அம்மா அரற்றுகிறாள். ஞாயிற்றுக்கிழமை. நண்பனின் கடைக்கும் விடுமுறை. தெருவில் ஒடிச்சென்று உதவி கோரும் அம்மாவை பிச்சைக்காரி என நினைத்து விரட்டுகிறாள் ஹாலந்துப் பெண்மணியொருத்தி. பள்ளிக்கூட பஸ் வருகிறது. மெமோ ஏறிக்கொள்ள

பஸ் நகருகிறது. அம்மா குழந்தையை மாப்பில் தாங்கியபடி பஸ்ஸின் பின்னால் புலம்பியபடி ஓடிவருகிறாள்.

மெமோ இப்போது தனது மொளனத்தை உடைக்கிறான். 'அப்பா விபத்து நிறுத்துங்கள், நிறுத்துங்கள்' என டச்சில் கத்துகிறான். அப்பா மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகிறார். வீடு திரும்புகிறார். கமல் குர்திஸ் தான் திரும்புகிறார். அங்கிருந்து வீடியோ அனுப்புகிறான். கிராமங்கள் எரிகிறது. மனிதர்கள் இடம்பெயர்ந்து அலைக்கழிகிறார்கள். எங்கெங்கினும் துருக்கிய இராணுவம். மெமோவின் பிரியமான ஆட்டுக்குட்டியை பத்திரமாக பிறிதொருவரிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டு வந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறான் அழுகையுடன் நண்பன். அம்மாவின் சிநேகிதி கணவனுக்காகச் காத்திருந்தபடி குழந்தைக்கு முத்தங்கள் அனுப்புகிறாள்.

படம் தொடங்கிய காட்சியிலேயே முடிகிறது. பள்ளிக்கூட கால்பந்தாட்ட மைதானம். மெமோ தனது டச்சு டம் நண்பர்களிடம் சொல்கிறான். Dass dass நான் ஆடிக் கொண்டேயிருப்பேன். ரெப்ரி 'அதிகமாகப் பேசாதே' என மெமோவைக் கடிந்துகொள்கிறார். மெமோ சிரிக்கிறான். லாவகமாக கால்பந்தைக் கடத்திச் சென்று கோல் போடுகிறான் மெமோ. மெமோவின் கறுப்புச்சிநேகிதி, டச்சு நண்பன், டச்சுப் பெண் குழந்தை என அவர்கள் துள்ளிக்கூதிக்க 'வெல்டன் மெமோ' என்கிறார் மெமோவின் தகப்பனார். அருகில் தங்கையும் அம்மாவும் புன்னகையுடன் நிற்கிறார்கள்.

மெமோ புன்னகையுடன் இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி தோள்களைக் குலுக்கிக்கொள்கிறான்.

5

குழந்தைகள் வைராக்கிய சித்தர்கள் என்பார்கள், உண்மைதான். பொன்னெட் கடைசி வரை தனது அனுபவத்துக்குள் வராத எவற்றோடும் சமரசம் செய்துகொள்வதே இல்லை. அவளுக்குக் கடவுள் அவள்தாய் தான். தனது கேள்விகளுக்கான வினாவை அவள் தனது அனுபவத்தில்தான் கண்டடைகிறாள்.

ரஷிதா கடைசிவரையிலும் சமாதானத்துக்கு சமரசத்துக்குத் தயாராகவில்லை. பல்வேறு விதங்களில் மதிப்பீடுகளை அவள் ஒப்புக்கொள்வதே இல்லை. தங்கமீன்கள் மட்டுமே அவள் இலட்சியம். அதை அடைவதற்கு அவள் எத்தகைய தீரசாகசத்தையும் பொறுமையுடன் மேற்கொள்வாள்.

மெமோவுக்கு தனது இழந்து விட்ட தாய்நாடும், கிராமமும், நண்பனும், ஆட்டுக்குட்டியும் பலவந்தமாக நிகழ்ந்த சோகம். போலீசின் பிரச்சினைகள், பள்ளிக்கூடத்தில் நையாண்டி செய்யும் சிறுவர்கள், எத்தனையோ முறை மன்றாடும் தகப்பனின் குரல் எதுவுமே மெமோவை பேசச்செய்யமுடிவதில்லை.

ஆனால் இக்குழந்தைகள் அன்பும் பொறுப்பும் பலமும் கொண்டவர்கள்தான். பெரியவர்களின் உலகை ஊடுருவிச் சென்று தம் போக்கிலேயே கற்றுக் கொண்டவர்கள்தான் இக் குழந்தைகள். தாம் சரியாக அணுகப்படாதபோது இக்குழந்தைகளின் உலகங்கள் சிதறுண்டுபோகின்றன. சகலவற்றையும் எதிர்த்து நிற்கிறார்கள். புரிந்து கொள்ளப்படும்போது, அவர்கள் வழியிலேயே அவர்கள் தரிசனங்களை எட்டும் போது அன்பாகக் குழைந்து விடுகிறார்கள்.

குழந்தைகளின் உணர்ச்சிகரமான மனோ பிரதேசம் பற்றிய கவித்துவமான, மாந்திரீகமயமான படம் என 'பொன்னெட்' படத்தை பிலிம் ரிவியூ இயக்குநர் குறிப்பிடுகிறார். மிகச் சாதாரணமான எளிமையான அழகான உன்னதப்படம் என 'வெள்ளை பல்லாணை'க் குறிப்பிடுகிறார் கார்டியன் விமர்சகர். அழகான மனதை நெகிழவைக்கும் எதிர்ப்புணர்வு கொண்ட படமாக மெமோ எனும் சிறுவன் நம்மை அள்ளிக்கொள்கிறான்.

குழந்தைகளுக்கென்று ஒரு மனோ பிரபஞ்சம் உண்டு. அவர்களின் நினைவுகளுக்கென்று தனியே சரித்திரம் உண்டு. அவர்களின் மொளனத்துக்கு கோடான கோடி அர்த்தங்கள் உண்டு. அவர்கள் உம்மனாம் மூஞ்சி காட்டி பிடிவாதமாகப் பேச மறுக்கிறபோது அவர்களுடன் நிதானமாக நாம் பேசத்துவங்க வேண்டும். □

வண்ண(ர்)ன்

சீலைகளில் வண்ணங்களை
 அவன் ஒருபோதும் வெளுத்ததில்லை
 ஆயினும் அவனை எல்லாரும்
 வெளுப்பவன் என்கிறார்கள்.
 அவ்வண்ண உலகின் சஞ்சாரி செய்வதெல்லாம்
 வண்ணங்களைக் கழுவி துலக்குவதே
 அடித்து துவைத்து பிழிவதனால்
 அவனிடம் வண்ணங்களுக்கு அச்சம் அதிகம்
 தொறபாட்டில் தப்பிமுடித்து
 மணலில் உலரும் துணிகள் பார்த்திருக்க
 கூழுக்காய் குந்தும் வரை
 அவன் புணர்ச்சிக்கு காத்திருக்கும் வெளுத்த வெயில் பொழுது
 மேலும் அவன் சலவைக்கென பார்த்திருக்கும்
 கண்கள் மூடி காது விரைக்கத்தவயிருக்கும்
 கழுதையின் நிற அழுக்கும்
 ஒட்டுக்காரியின் மேல் அழுக்கும்
 கசங்கிய துகிலாய் நீளும் ஆற்றின் அழுக்கும்

- அழகிய பெரியவன்

சிறுகதை:

எசுமான்

காவேரி

“ஒன்போது, பத்து, பதினொண்ணு, பன்னிரண்டு... அ.... அம்பட்டுத்தான்மா. மொத்தம் பன்னிரண்டு காய்க்கம்மா,” என்றான் முனியாண்டி, தேங்காய்களை சாக்கில் நிரப்பியபடி.

“சரி. இந்தா பிடி,” என்று அவன் கையில் இரண்டு ரூபாயை வைத்து, சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துக் கொண்டாள் கௌரி.

“அடுத்த ஞாயிறு அந்தாண்டை இருக்கும் தென்னையிலிருந்து எல்லா தேங்காய்களையும் பரிச்சு போட்டுடுவேனுங்க.”

“அப்படியே செய்.”

“நம்ப வூட்டுலே பலாவும் தென்னையும் என்னமா மண்டிகிடக்கு. தோட்டக்காரனை தென்ன மரங்களைச் சுற்றி நல்ல தாராளமா கல்லுப்பைக் கொட்டச் சொல்லுங்கம்மா. அப்பதான் தேங்காய் நல்ல இனிப்பா எனதீர் ஊரிகினு வரும்,” என்ற முனியாண்டிக்கு சொல்லும்போதே நாக்கில் ஜலம் ஊருவதை கவனித்த கௌரி வாய்விட்டு சிரித்தாள். “சரி, நான் வரேனுங்க,” என்று முண்டாசை இரண்டுமுறை உதறிப் போட்டவன், அங்கேயே நின்றான். “அம்மா, ரெண்டே ரெண்டு காய் தரீங்களா? பெண்ணாதிக்கு மசக்கை. அதுக்கு தேங்கான்னா நொம்ப பிடிக்கும். சோறு சரிவர துன்ன மாட்டேங்குது,” என்று இனித்தான். “அதான் நீ முன்கூட்டியே ரெண்டு காயை அங்கே பதுக்கி வெச்சிக்கொண்டிருக்காயே?” என்றாள் கௌரி, அமைதியாக.

“ஐய்யோ! என்னங்கம்மா இப்படி சந்தேகப்பட்டீங்க? நா ஒங்க ஆளில்ல?” என்றவன், தடுமாறினான். குனிந்து இரண்டு தேங்காய்களை எடுத்து, “காய் ஏதோ தானகவே உருண்டுகிசு, ஹெ...ஹெ...” என்றான்.

“ஆமாம். காய்களுக்கு தெரியுமே, ஒரு பக்கமாக உருண்டு, சுமர்த்தா பதுங்கிக் கொள்ளலாம்னு,” என்றாள் கௌரி.

“நா வரேனுங்க,” என்று திரும்பி, சாக்கில் தேங்காய்களை போட போன முனியாண்டியிடம், “சரிதான், எடுத்துண்டு போடா. உடைத்து, அவனுக்கு குடு. வாய் திறந்து என்னை கேட்டால், தராமெ போய் விடுவேனா, என்ன?” என்றாள் கௌரி.

“இல்விங்க, அப்படி ஒரு நாளும் செய்யமாட்டீங்க. எனக்குத்தான் கேக்க கூச்சமா போயிடுச்சு. வரேங்கம்மா”.

“எங்கே போரே? வேலையை முடிச்சுட்டுப் போ. சாக்கை நேர உக்கிராணத்தில் வெச்சுட்டுப் போ. இரு, ஐயரை கதவை திறக்கச் சொல்றேன்,” என்ற கௌரி, “ஐயர்! ஐயரே!” என்று கூப்பிட்டாள். இடுப்பில் தொங்கிய சாலிக் கொத்திலிருந்து, ஒரு சாலியை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குள் போனாள். இத்தனை நேரமும் முனியாண்டி-கௌரி பாட்டியின் பேச்சை அங்கே நின்றபடி வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராஜீவும், ஷீலாவும், தங்களுடைய பாட்டியை பின் தொடர்ந்தனர்.

“கிராண்மா, யூ ஆர் கிரேட்! நோபடிகேன் ஃபூல் யூ”, என்ற ராஜீவைப் பார்த்து பதிலுக்கு கண்ணடித்தபடி கௌரி சமையர்க்கார ஐயரை தேடிக்கொண்டு போனாள்.

உக்கிராண அறைக் கதவின் பூட்டை ஐயர் திறந்தார். உள்ளே போய் ஒரு ஓரத்தில் தேங்காய் சாக்கை வைத்தான் முனியாண்டி. பெரிய உக்கிராணத்தின் மூன்று சுவர்களை அடைத்தார்போல, கம்பிவலை பொருத்தப்பட்ட, அகலமான படித்தட்டுகள். ஒரு பக்கம் அரிசி, உளுந்து, பருப்பு வகைகள், தானியங்கள், மற்ற இரு பக்கங்களில் தினசரி சமையலுக்கு மொத்த விற்பனையில் வாங்கப்பட்ட சாமான்கள், வீட்டில் தயாரித்த பட்சணங்கள், வாழை, மாம்பழம் இப்படி இத்யாதி பொருள்களின் கலவையை ஆர்வத்துடன் நுகர்ந்தார்கள் ராஜீவும், ஷீலாவும். அவர்களுக்கு அந்த படுக்கை அறை போல பெரிதான உக்கிராணத்தின் வாசனை ரொம்பவும் பிடிக்கும். பூட்டு திறந்தபோதெல்லாம், பாட்டியுடன் உள்ளே நுழைவார்கள். பிறகு கையில் முறுக்கு, மைசூர் பாக்கு அல்லது ஏதாவது பட்சணத்துடன் வெளியே வருவார்கள். இந்த உக்கிராணத்தில் தான் குடும்பத்து பண்ணையிலிருந்து வரும் விளைச்சலையும் அடுக்கி வைக்கப்படும். அப்போது திம்மப்ப கௌடா என்ற குடும்பத்து பண்ணையார், மைசூரிலிருந்து இரண்டு வேலையாட்களுடன் வருவான். அரிசி, நெல், தானியங்களை மாதிரி காட்டி, கௌரிக்கு தராசில் நிறுத்து, வேலையாட்கள் உக்கிராணத்தில் அடுக்கி வைப்பதை நின்று மேற்பார்வையிடுவார்.

கௌடாவுக்கும், அவன் வேலையாட்களுக்கும் அன்று வீட்டில் சாப்பாடு தயார் பண்ணவைப்பாள் கௌரி. கேழ்வரகுக் களி, கூட கத்திரிக்காய் குழம்பு, சாதம், பருப்பு, தேங்காய் துவையல், பீர்க்கங்காய் கூட்டு, அப்பளம், மோர், ஏதாவது ‘ஸ்வீட்’ ஒரு குறை வைக்காமல் கௌரி ஏற்பாடு செய்த சாப்பாட்டை நிறைவுடன் சாப்பிட்டு மகிழ்வான் திம்மப்ப கௌடா.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான், கௌடா மைசூர் பக்கத்தில் தனது கிராமத்திற்குத் திரும்பினான். கௌரியை ஒருமுறை பண்ணையை நேரில் பார்த்து வரும்படி பணிவுடன் அழைத்தான். “நீங்களும் ஐயாவும் ரொம்ப நாட்களாக அந்த பக்கம் வரவேயில்லையே. ஒருமுறை காரில் வாங்க. பாருங்க ஒங்க பண்ணை எத்தினி பசுமையா இருக்குன்னு. நான் ஏழைதான். ஆனா என் எளிமையான குடிசைக்கும் ஒருமுறை வந்துட்டு போங்கன்னு கேட்டுக்கறேன்,” என்றான் கைகள் கூப்பியபடி. ஏழையாம் ஏழை! என்று தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். மேலே அழகிய சிவந்த கூரையுடன், நல்ல வசதியான மாடி வீட்டில் ஐம்மென்று வாழ்ந்து வரான் நம்ப திம்மப்ப கௌடா. எங்க விளைச்சலில் எப்போதும் கால் பங்கிற்கும் மேல் சாமர்த்தியமாக அமுக்கி, ஒன்றும் தெரியாதது போல எப்படி குழைகிறான். இந்தப் பூனை பாலை குடிக்கவில்லையே! “அவசியம் வரோம் கௌடரே”, என்று புன்னகைத்தான் கௌரி.

“சரிங்க. போய்விட்டு வரேனுங்க. இந்த ஏழைக்குத் தகுந்தார்போல இன்னும் ஏதாவது பணி இருந்தால் சொல்லுங்க. சந்தோசமா செய்யறேன். எசமானரிடமும் சொல்லிட்டு நா கிளம்பட்டுமா?” என்றான். “ராஜீ, தாத்தாவைக் கேள். கௌடரை அறைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வரலாமான்னு கேட்டுண்டு வா”, என்றான் கௌரி, ராஜீ தாத்தாவின் அறைக்கு விரைந்தான், பிறகு “வாங்க, இப்படி வாங்க”ன்னு திம்மப்ப கௌடனை கூட்டிக்கொண்டு போனான்.

“ஏய் போரா, பஸவா, வாங்கடா இங்கே. சீக்கிரம்! எசமானரை கும்பிட்டுட்டு ஊரை பார்க்கப் போவோம்”, என்றான் கௌடா. போரா வந்தான்.

“எங்கடா பஸவா?” என்று கேட்டான் கௌடா.

“இதோ கூட்டியாரேன்”, என்று போரா, வீட்டிற்கு வெளியே தோட்டத்தில் பீடியை புகைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்த பஸவனிடம் இரைந்தான். “டேய் பஸவா, வாடா. எசமானரை கும்பிடணும்.”

“என்ன திடீருனு கும்பிடணும்? அதான் எசமானருக்கு ஒரு நா பூர இடுப்பு ஓடிய நாம வேல செஞ்சாச்சே,” என்ற பஸவா, புகைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தான்.

“அட எழுந்திருச்சி வாடான்னா! பேரை போலவே பஸவன் கணக்கா அசையாம குந்திருக்ககினு... நம்ம எசமானரை சொல்லலே, இந்த லுட்டு எசமானரை, நம்ம எசமானருக்கு எசமானரை கும்பிடணுமாம். அப்புறம் கிராமத்துக்கு கிளம்பணும். வா சீக்கிரம்,” என்றான் போரா.

“ஓ,” என்று, பீடிபை மண்ணில் தேய்த்து, அணைத்து, பலவன் எழுந்தான். இருவரும் திம்மப்ப கௌடனிடம் சென்றார்கள். கௌடா கௌரியின் பணிவுடன் கேட்டான்: “அம்மா, ஒங்க எசமானரை பார்த்து, கும்பிட்டு, அவங்க ஆசிகளுடனும் ஊருக்கு போறோம்,” என்றான்.

“அப்படியே செய்யுங்க கௌடரே. உள்ளே அவருடைய அறைக்கு போங்க”, என்று அனுமதித்த கௌரிக்கு சிரிப்பு வந்தது. சிறு பிராயத்தில் திருமணமாகி, மதுரையிலிருந்து கணவருடன் மைசூர் சீமை வந்ததும், “அகத்துக்காரர்,” இப்போது “எசமானர்” ஆனதைக் குறித்து சிரித்தான்.

“சௌக்கியமா கௌடா? வீட்டில் மனைவி, குழந்தைகள் சௌக்கியந்தான், என்று விசாரித்தார் சீனிவாசன், ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி.

“எல்லாம் ஒங்க ஆசிகள், எஜமானரே,” என்ற கௌடா,

“டேய் பசங்களா, வந்து கும்புடுங்கடா”, என்றான்.

“கும்படரேனுங்க எசமானரே”, என்று குனிந்து வணங்கினான் பலவா.

“கும்படரேனுங்க எசமானரே”, என்று அதே போல வணங்கினான் போரா.

“இந்த அறுவடை எப்படி அமைந்தது?” என்றார் சீனிவாசன்.

“பிரமாதமா அமைஞ்சதுங்க. நீங்களே அம்மாவைப் போய் கேட்டுப் பாருங்க. எல்லாம் நாள் பூர தராசில் சரியா நிறுத்து, உள்ளே அடுக்கி வெச்சுட்டோனுங்க”, என்றான் கௌடா.

“சரி”

“அப்ப நாங்க ஊருக்கு கிளம்பவா எசமானரே? பல்லை பிடிச்சி போகணும்”, என்றான் கௌடா.

“ஓ, போய் வா. நீங்க எல்லோரும் நல்லபடியா போய் வாங்க”, என்றார் சீனிவாசன்.

அவர்களை அனுப்பியப் பிறகு, ‘கூடம்’ என்று சொல்லப்படும், வீட்டின் நடுவே இருக்கும் மிகப் பெரிய இடத்திற்கு நான்கு படுக்கையறைகளை சேர்த்து போட்டால் போன்ற இடத்திற்கு போனாள் கௌரி. ஓரத்தில், மழமழப்பான அகலமான தேக்குமர ஊஞ்சலுக்கும் அப்பால், ஒரு ‘திவானி’ல் படுத்துக் கொண்டாள். லேசாக கண்ணை மூடியபடி படுத்திருந்த கௌரி தூங்கவில்லை. சுற்று முற்றும் எழும்பின ஓசைகளை அமைதியாக கேட்ட

வண்ணம் படுத்திருந்தாள். பெண் மைத்ரேயி, (ஷீலா, ராஜீவின் அம்மா), அவள் சித்திப் பெண் கமலா, கணவன் வெங்கடேஷ் எல்லோரும் ஒரு உறவினரை பார்க்க போனதிலால் வீடு கொஞ்சம் ஓசையாகி இருந்தது. ஷீலாவும், ராஜீவும் முன்கூட்டியே பேசிக்கொண்டு, அந்தப் பெரிய கூடத்தில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் “ரோலர் ஸ்கேட்டிங்க்” பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். சக்கிரங்கள் பொருத்திய காலணிகளை மாட்டிக் கொண்டு, லாவகமாய் சுற்றி, சுற்றி விரைந்தார்கள், ஓடினார்கள். மேலே SKYLIGHT என்று சொல்லப்படும் ஒரு பிரம்மாண்டமான ஜன்னல், கூரையில். சதுரமாக, எட்டு சட்டங்கள் பொருத்தப்பட்ட அந்த பெரிய ‘ஜன்னலின்’ இள நீல நிற கண்ணாடிகளின் வழியே சூரிய வெளிச்சம் குளுமையான பிரகாசத்துடன் அவர்கள் மேல் படிந்தது. திறந்திருந்த கம்பி வலைகள் மேல் சில புறாக்களும், பறவைகளும் ‘குடுக்’, ‘குடுக்’, என்று ஓசைகள் எழுப்பியதை ஷீலா பார்த்து குனிந்து ஸ்கேட்டிங்க் பண்ணினாள். ராஜிவிற்கும் இந்த கூடம், படுத்திருக்கும் பாட்டி, இந்த அறையின் சூழல் ரொம்பவும் பிடித்தமானது. இரண்டுமுறை புரண்டு படுத்துக் கொண்ட கௌரி, எழுந்து உட்கார்ந்துக் கொண்டதும், சமையல்கார ஐயர் ஒரு பம்பிளிரில் காபியை டபராவில் வைத்து கொடுத்தார். காபியை உறிஞ்சியபடி, பேரன், பேத்தி ஸ்கேட்டிங்க் பண்ணுவதை ரசித்துப் பார்த்தாள் கௌரி. “பலே, பலே”, என்று பாராட்டினாள்.

“கிரான்மா, நீங்களும் வாங்க. நான் ஸ்கேட் பண்ண கற்று தரேன்,” என்றான் ராஜீ, ‘விர’, ‘விர’ என்று சுழன்றபடி.

“அப்போ உன் அக்காவிடம் சொல்லி, அவள் போட்டுக் கொண்டிருக்கும் மாதிரி ஒரு ‘ஜின்ஸை’ எனக்கும் வாங்கித் தரச் சொல்,” என்று சிரித்தாள் கௌரி.

“வெரிசூட், பாட்டி, ஜின்ஸ் வாங்கித் தரேன், வாங்க”, என்றாள் ஷீலா, சுற்றி, சுற்றி ஓடியபடி.

“ஐய்யோ! ஜின்ஸ் வேண்டாம் கிரான்மா. உங்களுக்கு இந்த மடிசாரு புடவையே நல்லா இருக்கு, பரத நாட்டி. டிரஸ் போல இருக்கு”, என்று ஆட்சேபித்தான் ராஜீ. ‘கிர’, ‘கிர’ என்ற தனது ‘கிரான்’மாவை பிரதட்சணமடித்தான். “சீ,சீ, என்ன இது, நிறுத்துங்க! கூடத்துலே ஸ்கேட்டிங்கா பண்ணுவாங்க”, என்று கடிந்துக் கொண்டாள் மைத்ரேயி. கூடவே கமலா, வெங்கடேஷீம் வந்து, உறவினர் வீட்டு சங்கதிகளை கௌரிபிடன் சொன்னார்கல். வீடு திரும்பிய மூன்று பேருக்கும் காபி வழங்கப்பட்டது.

“அம்மா!”

பின்கட்டுக் கதவிலிருந்து வரும் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பினாள் கௌரி. கோவிந்தராஜ் ரெட்டி.

“என்னப்பா ரெட்டி? என்ன விஷயம்?” என்று விசாரித்தாள் கௌரி. ரெட்டி வழக்கமாக அதிகாலையில் மட்டும் வருவான். தலையில் கட்டி-முண்டாசை எடுத்து, கையில் வைத்தபடி மௌனமாய் புன்னகைத்து நின்ற ரெட்டியை, “என்னப்பா?” என்று விசாரித்தாள், மீண்டும் ஒருமுறை.

“அது... நம்ம விசாலாட்சி கன்னு போட்டுதும்மா. காலையிலேதான்,” என்றான், இப்போது வாயெல்லாம் பல்லாக.

“அட! இந்த நல்ல சமாசாரத்தைச் சொல்ல இத்தனை தயக்கமா?” என்ற கௌரி எழுந்தாள்.

“ஆ, கன்றுகுட்டி! கன்றுகுட்டி!” என்று குஷியாக ஆரவாரிக்கும் ஷீலாவை, ராஜீவைக் கடந்து, உள் அறைக்குப்போய் கையில் பதினைந்து ரூபாயுடன் வந்தவள், அதை ரெட்டியிடம் கொடுத்தாள்.

“இந்தா, பிடி ரெட்டி. விசாலாட்சிக்கு பகம் பல்லும், கறும்பும் வாங்கி போடு. கன்றுகுட்டிக்கு நெற்றியில் குங்குமமிடு; என்றான்.

“செஞ்சுட்டேன்மா. பெட்டையாச்சலே”, என்றான் ரெட்டி.

“அப்படியா? சந்தோஷம்”.

பணத்தை வாங்கிக் கொண்ட பின்னும், அங்கேயே நின்ற ரெட்டி, “அம்மா...” என்று இழுத்தான்.

“சொல்லு ரெட்டி. ஏதாவது பிரச்சனையா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லீங்க”.

“பின்னே, ஏன் இப்படி விழுங்கறே?”

“அ...அது...புது கன்னு, லட்சணமா பொறந்திருக்கு”.

“எல்லாம் அம்பாள் கிருபை,” என்றாள் கௌரி.

“அதுக்கு நல்லபேரு வெக்கணுங்க”.

“வெச்சுட்டபோச்சு.”

“அதான், நீங்க... அதாவது தப்பா நினைக்கலீங்கன்னா... ஒங்க பேரை வெச்சுடலாமான்னு கேட்டு வர சொன்னாலுட்டுலே”, என்று தரையை

பார்த்தபடி நின்றான் கோவிந்தராஜ ரெட்டி.

“என்னது! நான்ஸென்ஸ்!” என்று அவன் மீது பாய்ந்தான் பெண் மைத்ரேயி.

“சே,சே! உனக்கு எப்படி கேட்க வாய்வந்தது?” என்றான் வெங்கடேஷ், முகம் சிவக்க. “ஆனாலும் என்ன துணிச்சல்” சத்தம் போடும் அவர்களைப் பார்த்து ரெட்டி, திரும்பிப் போக கதவருகில் போனான். முகத்தில் பயம், கூச்சம் போராடியன.

“ஆயாம், எத்தனை துணிச்சலிருந்தால் எங்கம்மா பெயரை பசமாட்டுக்கு வைக்கட்டுமானனு கேட்க வருவாய்”, என்று இரைந்தான் கமலா.

“உஷ்! சும்மாயிருங்க எல்லோரும்,” என்று கையமர்த்தினாள் கௌரி. “ரெட்டி, அதற்கென்ன இப்போ? என் பெயரையே ஒரு நல்ல நாளாப் பார்த்து, கன்று குட்டிக்கு வெச்சுடு. பரவாயில்லை. நீ போய்விட்டு வா”, என்று ரெட்டியை அனுப்பி வைத்தாள்.

“இதென்ன கூத்து! அவள்தான் படிக்காதவன், விவரம்கெட்டு கேட்கிறான் என்றால், நீங்களும் இப்படி ஒத்து போறீங்க அம்மா,” என்று சீறினாள் மைத்ரேயி.

“சும்மாயிருடி. நம்ப விசாலட்சியின் கன்று என் பெயரை சுமந்துண்டு துள்ளி ஓட்டுமே? இதுவே என்ன பெரிய தப்பு? ஏதோ ஆசையா கேக்கறான்”, என்ற கௌரி ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தாள்.

தனது பாட்டியைப் பார்த்து ரொம்பவும் ஆச்சரியப்படுவாள் ஷீலா. கல்லூரி சினேகிதிகளுடன் பகிர்ந்துக் கொள்வாள். அம்மா, சித்தி, நடுநடுவே வந்துபோகும் உறவுக்காரப் பெண்கள் எல்லோரும், அந்த பெரிய நடுக்கூடத்தில் பாட்டியை சுற்றி உட்கார்ந்து ‘கச-முச’ வென்று குடும்ப தகராறுகளைப் பற்றி, அல்லது கணவன்மார்களைப் பற்றி புகார் பண்ணி, குறைகள் சொல்ல கூடுவார்கள். தன்னுடன் சேர்ந்தார்போல இரண்டு வார்த்தைகள் பேசாத தாத்தா சீனிவாசனுடன், பெரிய கூட்டுக் குடும்பத்தின் பொறுப்பை ஏற்று, அயராமல் இயங்கி வரும் கௌரி பாட்டி மட்டும் எப்படி முகப் பொலிவு குன்றாமல், சிரித்து, களித்து வாழ்கிறாள்? அந்த ‘கச-முச’ ‘மீட்டிங்கில்’ பக்கத்துவீட்டு கன்னடக்காரி சாரதாவும் சேர்ந்துக் கொள்வாள்.

“என் எசமானர் (அகத்துக்காரர்) என்னுடன் பேச்சு விட்டு பல வருடங்களாயிற்று, ஷீ!” என்று ஒருநாள் அங்கலாய்த்தாள் சாரதா. அதை கேட்க நேர்ந்த ஷீலா,

“ஆண்டி, நேற்றுக்கூட அங்கிள் உங்களுடன் பேசுவதை நான் தோட்டத்தில்

நின்றபோது, பார்த்தேனே?” என்றாள் ஷீலா, உடனே, பாட்டி உள்பட, எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். “பெரியவா பேசும்போது உனக்கு இங்கே என்ன வேலை?” என்று பெண்ணைக் கடிந்துக் கொண்டாள் மைத்ரேயி. மறுநாள் கல்லூரியில் சில பெண்களுடன் பேசிய போதுதான் ஷீலாவுக்கு “பேசிக் கொள்வதில்லை” என்றால், ‘இருவரும் சேர்ந்து படுத்துக் கொள்வதில்லை’ என்ற அர்த்தம் விளங்கியது.

“அப்படியா? அதனால் என்னவாம்? எங்க தாத்தா, பாட்டிகூட தனித் தனி அறைகளில் படுத்துக் கொள்கிறார்கள். நிஜமாகவே அவர்களிடையே நிறைய பேச்சுமில்லை. அப்படியிருந்தும், என் பாட்டி....” என்று சொல்லும் ஷீலாவை அவனுடைய நெருங்கிய சினேகிதிகள் இடைமறித்தார்கள்.

“போடி, உன் பாட்டிபோல எல்லாருக்கும் இருக்க முடியுமா என்ன? உன் பாட்டி ஒரு மைசூர் ராணி,” என்றாள் ஒருத்தி பெருமையால் பூரித்துப் போனாள் ஷீலா.

ஆமாம். பார்க்கப் போனால், பாட்டி தன்னை நன்றாகப் பராமரித்து வைத்துக் கொள்கிறாள். உடம்பு புளிபோட்டு தேய்த்து அலம்பிய தாமிர சிலைபோல துலங்கும்.. வாரத்தில் இரண்டு முறை வேலைக்காரி செல்லி பாட்டிக்கு கை, கால், உடம்பு, முழுக்க எண்ணெய் தடவி, ‘மஸாஜ்’ செய்து, சொடுக்கி விட்டு, குளுப்பாட்ட உதவுவாள். குளித்து, சாப்பிட்டு, அந்த அகலமான ஊஞ்சலில் கண்மூடி ஓய்வெடுக்கும் பாட்டியை அப்போது பார்த்தால் குழந்தை போல இருக்கும். அப்படி தன்னை மறந்து தூங்குவாள். எழுந்தவுடன், பம்பரமாய் வேலை செய்வாள். மாலையில் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தவாரே மெல்ல ஆடியபடி இந்தப் பெண்களின் ‘கச-முச’ வை கேட்பாள். மைத்ரேயின் ஓர்ப்படி சாந்தா, அவள் தங்கை பவானி இன்னும் யார் யாரோ, அங்கே கூடி, பாட்டியிடம் பேசிக் தீர்ப்பார்கள். பையன் சரிவர படிப்பதில்லை, பெண்ணுக்கு வயதாகிறது, ஆனால் இன்னும் கல்யாணம் அமையவில்லை, கணவன் சிடுசிடுக்கிறான், குடித்து பணத்தைக் கரைக்கிறான்... இதையெல்லாம் கௌரி பொறுமையுடன் கேட்டாலும், சமயத்தில் முகத்தில் சலிப்பு தட்டும். ஆனாலும் தனக்குத் தோன்றியபடி ஆலோசனை தருவாள். ஒருத்தியிடம், “உனக்கு சாயாத்தியம் போறாது. வீட்டு செலவுக்கு கிடைக்கும் பணத்தை, செட்டாக இருந்து, மிச்சம் பிடி. ஆனால் அதை இரகசியமாகப் பதுக்கி வைக்க கற்றுக் கொள்,” என்பாள். இன்னொருத்தியிடம், “குடித்து வீட்டு திரும்பினால், அவனுக்கு வாசல் கதவைத் திறக்காதே. வெளியிலேயே கிடக்கட்டும், என்பாள். “எங்க எஜமானர் அடிக்கடி தும்புகூரில் ‘வேலை’ என்று சாக்கு சொல்லி, போய் நாட்கணக்காய் அங்கே உட்கார்ந்துக் கொள்கிறார். சிலபேர் அங்கே ஒரு

பெண்ணை வெச்சிருக்கிறாரா என்று கேக்கறா,” என்றாள் சாரதா, கண்ணீரை விழுங்கிபடி. அவனுக்கு தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. “இதப்பார் சாரதா”, என்று அவளுக்கு கன்னடத்திலேயே பதிலுரைத்தாள் கௌரி. “அது உண்மையானால், போடாப்போன்னு உன் எஜமானரை விட்டுத் தள்ளு. நீ உன் வீட்டுக்கு எஜமானியாக இரேன். உனக்கு ஏன் ஒரு எஜமானர் வேண்டும்?” என்று, கற்றுக் கொண்ட கன்னடத்தில் சரளமாக பேசினாள். இவர்களுடன் பேசினாலும், இந்தப்பேச்சிற்கும் அப்பால், ஒரு எட்டாதத் தொலைவு அவள் கண்களில் குடிக்கொள்ளும். அங்கே இருந்தும் இல்லாமற்போனதுபோல கௌரி மெல்ல ஊஞ்சலாடுவதை அப்போது பார்த்தால், ஊஞ்சலே கௌரி, அல்லது கௌரியே ஊஞ்சல் போல தோன்றும்.

அந்த ஊஞ்சலில் அழர்வமாக உட்காரும் பெரியவர்களில் ஒருவர் சாம்பசிவம் மாமா. தூரத்து உறவினர், ஆனால் நெருங்கிய நண்பரானவர். கொடகு சீமையில் ஏலக்காய், முந்திரி மற்றும் சில பண்ணை இருக்கும் சாம்பசிவத்திற்கு வீடு சிமோகாவில். பெங்களூர் வரும்போதெல்லாம் வீட்டிற்கு வருவார். முன் அறையில் கொஞ்சநேரம் சீனிவாசனுடன் பேசியபின், இந்த கூடத்தில் கௌரியுடன் பேச வருவார். ஐயர் கொடுத்த சூடான காபியை உறிஞ்சியபடி, ஊஞ்சலில் மெல்ல அசைந்தபடி பேசும் அவருடைய நீலகிரி மலைச் சரிவு, ‘ஜோக்ஃபால்’ அருவி, மழை, நதி, தலைக்காவிரி... என்று தான் விஷயங்கள் சலசலக்கும். திவானில் உட்கார்ந்தபடி அவர் பேச்சை கேட்டுக் கொண்டு வரும் கௌரியின் முகத்தில் ஒரு சாதாரணக் காந்தி பிரகாசிப்பதை கவனிக்க தவறமாட்டாள் ஷீலா. அந்த பெரிய வீட்டின் வேலைகளை, வேலையாட்களை ஒருநாள் பூர கவனித்து உரம்பாய்ந்த உடம்பு, அப்போது தளர்ந்து விட்டுக்கொண்டு, திவானில் சாய்ந்திருப்பதை கவனிப்பாள். ராஜீவுடன், ஷீலாவும் பேச்சில் கலந்துக்கொண்டால், சாம்பசிவம் அவர்களிடம் சகஜமாக குதிரை, புலி, சிங்கம், காட்டு விலங்குகள், வேட்டை, அல்லது ‘Sanctuary’ என்றெல்லாம் சுவாரஸ்யமாகப் பேசுவார். அவர் பேசினால், அவர் விவரிக்கும் விஷயங்களின் பரப்பில் ஈர்க்கப்பட்டு நேரம் போவது தெரியாமல் ஷீலாவும், ராஜீவும் கேட்பார்கள். அவர்கள் நால்வரை சுற்றி ஒரு மாயஜால வட்டம் இருக்குமோ என்னவோ, வீட்டில் வேறு யாரும் அந்தப் பேச்சில் கலந்துகொள்ள வரமாட்டார்கள்.

கட்டிலில் பகவத் கீதை விரிந்திருந்தது. உட்கார்ந்தபடி, அதிலிருந்து சில வரிகளை மெல்ல பாடினாள் கௌரி. கை, கால், நகங்கள், சருமம், கேசம், உடுத்தியிருக்கும் மடிசார் புடவை எல்லாமே எப்படி அதிசுத்தமாக வைத்துக் கொள்கிறார் பாட்டி என்று வியந்தாள், அங்கே வந்த ஷீலா. மெல்ல

பக்கத்தில் உட்கார்ந்துக் கொண்டாள். பாட்டு நின்றது.

“என்ன செல்லம், தூக்கம் வரவில்லையா?” என்றாள் கௌரி.

“தூக்கம் கண்ணை சுற்றிக்கொண்டு வருது. அதான் எழுந்து கொஞ்சம் நடக்கலாம்னு வந்தேன். படிக்கணும். நாளைக் கடைசி பரீட்சை பாட்டி,” என்றாள் ஷீலா.

“தெரியும், தெரியும். போய் படி. நாளைக்குப் பின் கும்மாளமடிக்கலாம். ‘லால்பாக்’, ‘கப்பன்பாக்’ என்று சுற்றலாம், சினிமா பார்க்கலாம், அப்படித்தானே?”

“ஆமாம் பாட்டி, பெரிய லிஸ்டே போட்டிருக்கோம், நானும், என் ஃபிரண்ட்சும், பாட்டி.... நீங்க எப்படி உங்களை இத்தனை நன்றாக பராமரித்து வருகிறீர்கள்?”

“என்னமோ போ.”

“அம்மா, சித்தி, அத்தை, பக்கத்து வீட்டு சாரதா மாமி எல்லோருக்கும் எப்போதும் பிராப்ளம்தான். அவர்களுக்கெல்லாம் இப்பவே தலைமயிர் கொட்டி, முகத்தில் சுருக்கம் விழுந்து, சின்ன, சின்ன வேலைகள் செய்வதற்குள் களைப்புற்று....ச்கு! எப்படி ஆகிவிட்டார்கள்!”

“போகட்டும் விடு, குழந்தை, நீயாவது புத்திசாலியாக இரு. நானும் எத்தனையோ அவர்களுக்கு சொல்லி பார்த்தேன். வாழ்க்கையில் சில சிடுக்குகளைப் பற்றி புலம்பி நேரத்தை, ஏன் ஒரு ஜன்மத்தையே வீணாடிக்கிறேனே என்று.” என்னமோ இந்த ‘அகத்துக்காரர்’ அல்லது ‘எசுமானர்’ என்ற ஒரு வியத்தி, குரிய-சந்திரனையே அடைத்து கருமை படர வைக்கும் கிரகணத்தைப் போ பேசிக்கொள்கிறார்கள். சே, இந்தப் பேச்சே இவர்களுக்கு ஒரு உத்தியோகம் போல பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அரைகுறை ‘அகத்துக்காரர்’ என்ற வியத்திக்கும் அப்பால் இருக்கும் ஒரு உலகம், அது அவர்களுக்கு தெரியவில்லையே. என்ன செய்வேன்?’ என்றாள் கௌரி.

“பாட்டி....”

“சொல்லு குழந்தை,” என்ற பாட்டியை, அந்த நிசப்தமான இரவின், ஒற்றை விளக்கொளியில் பார்த்தாள் ஷீலா.

“ஓண்ணு சொல்லட்டா? கோவிச்சுக்க மாட்டே.”

“கோவிச்சுக்க மாட்டேன். சும்மா சொல்.”

ஷீலா எழுந்து நின்றாள்.

“இன்னுமா கீதை பாடப் போறேள் பாட்டி? மணி பதினொன்று. தூங்குங்க. குட் நைட் விளக்கை அணைக்கட்டுமா பாட்டி?” என்று ஷீலா, அறைக் கதவருகில் நின்றபடி கேட்டாள்.

“அணைத்துக் கொள். ஆமா, ஏதோ சொல்லணும்னு பெரிய பீடிகை போட்டாயே?” என்றாள் கௌரி.

“ஓ, பெரிசாக ஒன்றுமில்லை, பாட்டி. என் அம்மா, சித்தி, மாமி, அப்புறம் அடுத்தாத்து சாரதா மாமி.... இவர்களுக்கெல்லாம்...” என்றவள், பட்டென்று ஸ்விட்சை அணைத்தாள். அறையில் இருள் பரவியது.

“உம். இவர்களுக்கெல்லாம் என்னவாம்?” என்று அந்த இருளிலும், கதவுக்கு வெளியே இருக்கும் வெளிச்சத்தில் நிழல்போல தெரியும் பேத்தியின் உருவத்தைப் பார்த்துக் கேட்டாள் கௌரி.

“இவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு சாம்பசிவ மாமா கிடைக்கவில்லையே என்று சொல்ல வந்தேன். அவ்வளவுதான்”.

“அடி போக்கிரி!”

“குட் நைட், பாட்டி.”

“குட் நைட் கண்ணு. நீயும் ஒருநாள் ஒரு சாம்பசிவனைத் தேடிக்கொள்,” என்ற பதில், இருளில் தட்டுத்தடங்கலின்றி, தெளிவாக ஷீலாவின் காதுகளில் பாய்ந்தது. □

கனவில் வந்த கவிதை வரி

இழந்தது என்ன
பெற்றது என்ன

தீயெரிகிறது
காட்டையழிக்கும் தீ

கடவுள்கள்
துக்கம் விசாரிக்க வருகிறார்கள்

கண்ணீர்த்துளிகளோடு

வரும்
எந்த இழப்புக்குப் பின்னும்
இருக்கிறது ஒரு பெரும் பேறு

கனவில் வந்த கவிதை வரி
கனவிலேயே மறைந்துபோயிற்று

—அபராஜிதா

கம்ப்யூனிசம் கவிதை விடுதலை

யமுனா ராஜேந்திரன்

யதேச்சாதிகாரத்திற்கு எதிராக இருப்பது அதனது உள் அர்த்தத்தில் நிலவும் யதார்த்தத்திற்கு எதிராக யதார்த்தமற்றது நோக்கி என்னைச் செலுத்தியது. நான் புனிதனாகவோ நல்லவனாகவோ இருக்கத் தகுதியற்றிருந்தேன். முரண்பாடுகளினுள் நெருக்கடிகளின் கீழ் நான் வாழ்ந்தேன். நிரந்தரப் பதட்டத்தில் இருண்மைக்குள் நான் வாழ்ந்தேன். எனக்கு எதிராகவே நான் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டேன். அவர்களுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல எனக்கே நான் எதிரியாக ஆனேன்.

(Adam Zayazewski in Solidarity Solitude 1990)¹

இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசென்பது கடந்த பத்தாண்டுகளில் உலகின் மிகக் கொந்தளிப்பான அரசியல் சூழ்நிலையில் வாழ்த்தலைப்பட்ட எழுத்தாளர்களுக்கே வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இராணுவக் கவிழ்ப்புக்களும் பூர்வ குடிச் கலாச்சார எழுச்சிகளும், தேச விடுதலை ஆயுதக் கிளர்ச்சிகளும் நிலவும் சூழலில் வாழ்த்தலைப்பட்ட கொலம்பிய எழுத்தாளரான நாவலாசிரியர் கார்லியா மார்க்கவஸ், இராணுவக் கொடுங்கோன்மையால் விரட்டியடிக்கப்பட்டு உயிருக்குத் தப்பி வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் நைஜீரிய நாட்டுக்காரரும் கவிஞருமான வோலே ஸோயிங்கா, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் ஒடுக்குமுறை, அயர்லாந்து விடுதலைப் போராடிகளின் ஆயுத வன்முறைப் போராட்டம் போன்றவற்றின் இடையில் வாழ் நேர்ந்த ஸுமஸ் ஹூனி போன்றவர்கள் அவர்கள். இவ்வகையில் 1996-ம் ஆண்டுக்கான இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு வழங்கப் பெற்றவர், கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடான போலந்தைச் சேர்ந்த பெண்கவி விஸ்லோவா ஸிம்போர்ஸ்க்கா. அரசியல் மற்றும் கலாச்சார எதேச்சாதிகாரத்திற்கும் தனிக்கை முறை ஒடுக்குதல்களுக்கும் கீழ் சாதுரியமாகப் படைப்புக் காரியத்தில் உயிர்ப்புடன் ஈடுபட்டவர் ஸிம்போர்ஸ்க்கா. யுத்தகாலக் கம்ப்யூனிஸம் எனப்படும் கிழக்கு ஐரோப்பிய சமூகம் பற்றிய பிரச்சினைகளை அதனது தீவிர தளத்தில் விசாரணை செய்பவை ஸிம்போர்ஸ்க்காவின் கவிதைகள். அவரைத் தொடர்ந்து 1997 ஆம் ஆண்டுக்கான இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசுபெற்றவர் இத்தாலிய நாடகாசிரியரான டாரியோஃபோ. இத்தாலியக் கம்ப்யூனிஸ்டு கட்சியின் உறுப்பினராக

இருந்தவர். கட்சியின் நடைமுறைகளை சதா விமர்சித்ததன்மூலம் கலகக்காரர் என்றும் அராஜகவாதி என்றும் பெயர் பெற்றவர். அவரது பிரபலமான நாடகத்தின் பெயரே 'ஒரு அராஜகவாதியின் மரணம்' (Death of an Anarchist) என்பது தான். ஃபோ சமரசமற்ற பாஸிஸ்ட் எதிர்ப்பாளர்.

இவர்கள் அனைவருமே நாம் வாழும் இவ்வுலகை அற்புதமாக தம் படைப்புகளில் விளக்கிச் சொல்கிறார்கள். மூன்றாம் உலக நாடுகளின் எதேச்சாதிகாரிகளை மட்டுமல்ல கலாச்சார மறு எழுச்சிகளையும் இவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். ஏகாதிபத்திய யதார்த்தம் பற்றி மட்டுமல்ல விடுதலைப் போராட்டங்களில் இடம்பெற வேண்டிய தார்மீகப் பிரச்சினைகளையும் இவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள். கம்யூனிசம் என்னும் உன்னதக் கனவை கற்பனாலோகக் கற்கோட்டைகளாக்கிய எதேச்சாதிகாரிகளை இவர்கள் அடையாளம் காட்டுகிறார்கள். அரசியல் அமைப்புகள் எனும் அளவில் நிலவும் ஏகாதிபத்தியம், முதலாளித்துவம் பற்றி மட்டுமல்ல, கம்யூனிசம் மற்றும் மூன்றாம் உலகச் சமூகங்களின் கோட்பாடுகளையும் அறநெறிகளையும் இவர்கள் கேள்விக்குட்படுத்துகிறார்கள். நொருங்கிய நம்பிக்கையிலிருந்து புதிய அறநெறிகளை உருவாக்கும் கோத்தோடு மட்டுமல்லாது தத்தமது படைப்புக்களில் அதைத் தேடிச் செல்லவும் செய்கிறார்கள் இவர்கள்.

விஸ்லோவா ஸிம்போர்ஸ்க்காவின் படைப்புகில் கிட்லரின் இளமைக்காலப் புகைப்படம், வியட்நாமிய மக்களின் தார்மீக எழுச்சி, பாலஸ்தீன மக்களிற்கு எதிரான ஜெரிக்கோ படுகொலைகள் என நம் காலத்தின் உக்கிரமான பிரச்சினைகள் அனைத்துமே இடம்பெறுகின்றன. சோவியத் யூனியனைத் தொடர்ந்து கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் வீழ்ந்தபோது அச்சமூகங்களிற்குள் நீண்ட நாட்களாக பேசப் படவியலாதிருந்த மக்களின் குரல்கள் வெளியுலகை எட்டின. அரசு அதிகாரத்தின் முகமற்ற மனிதத் தன்மையற்ற கொடுங்கோன்மைக்கு எதிரான தனி மனிதர்களின் ஆன்மீக அறைகூவல்களை உலகம் கேட்டது.

இதுவரை பதியப்பட்ட அனைத்து கலாச்சாரப் பதிவுகளுமே காட்டுமிராண்டித்தனம் குறித்த பதிவுகள்தான் என்றார் வோல்டர் பெஞ்சமின். ஏகாதிபத்தியவாதிகள் குதாகலிக்கிறபடி மார்க்சியம் தோற்றுப் போகவில்லை. முதலாளித்துவம் வெற்றிபெறவும் இல்லை. கிழக்கு ஐரோப்பிய சமூகங்கள் இன்று ஒரு வரலாற்றின் சந்திப்பில் நிற்கிறது. முதலாளித்துவத்தின் சுரண்டலும் மனிதத் தன்மையற்ற கதையும் ஒரு புறம், எதேச்சாதிகாரமும் ஐனநாயக மறுப்பும் மறுபுறம். மூன்றாவதாக ஒரு மாற்றுச் சமூகம் வேண்டும். மார்க்சியம் குறித்த விமர்சனங்களும் தனி மனிதனின் சுதந்திரம், ஐனநாயக சமூக அரசியல் குறித்த மார்க்சியவாதிகளின் ஆய்வுகளும் அத்தகைய

சமூகத்தைத்தான் தர முடியும். மறு எழுச்சிபெற்ற மூன்றாம் உலக மார்க்சிய சிந்தனையாளர்கள் அத்தகைய மறுபரிசீலனையைச் செய்ய வேண்டிய காலத்தில் நாம் வாழ்கிறோம்.

கலாச்சாரம்தான் நமது சிநேகிதன். நமது கருத்துக்களின் மொழி பெயர்ப்பாளன். கலாச்சாரம்தான் நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள நமக்கு உதவுகிறது. அதுதான் நமது கேள்விகளைச் சந்தேகங்களைத் திரட்டிக்கொள்ள நமக்கு உதவுகிறது. இவ்வகையில் சமூகத்தின் பொது அனுபவத்தை தனிமனித உணர்வுகளின் வழி மொழி பெயர்ப்பவன்தான் கலைஞன். ஒடுக்குமுறை சமூகங்களில் சுயஇரக்கமும், சுய எள்ளலும் தற்பாதுகாப்புக்கான ஆயுதங்களாகவே செயல்படுகிறது.²

ஸிம்போர்ஸ்காவின் கவிதைகள், நிலவிய மிகக்கடுமையான தணிக்கை அமைவுக்குள்ள்தான் எழுதப்பட்டது. அரசு அதிகாரபூர்வ மொழி பெயர்ப்புக்களை வெளியிட்ட காலம் அது. ஸிம்போர்ஸ்கா அதற்குத்தக்கதான தணிக்கை முறையை ஏமாற்றிவிடக் கூடியதான, ஒரு விசேஷமான வஞ்சகப் புகழ்ச்சி நடையை தனது கவிதைகளில் கையாண்டார். அவரது கவிதைகள் அனைத்துமே தணிக்கைமுறைக்குள் சென்று மீண்டுதான் வெளியுலகைத் தரிசித்தன. அவரது கவிதைகள் மிக எளிமையானது; நேரடியானது. மிகச் சாதாரண மனிதனின் அன்றாட வாழ்வனுபவங்கள். அவரது கவிதைக்கான ஆதார விஷயங்கள் ஆகிறது. நேரடியானது போலத் தோற்றம் தரும் அவரது கவிதைகளுக்குள் எப்போதுமே நேரடியானதல்லாத 'விசமத்தனமான எதிர்க்கருத்துக்கள்' பொதிந்திருக்கும். மிகச்சிறந்த உதாரணம்: 'போர்னோகிராபி குறித்த ஒரு அபிப்பிராயம்' எனும் கவிதை, நேரடியாக போர்னோகிராபிக்கு எதிரான அரசு நிலைப்பாட்டிற்கு ஆதரவானதாகத் தோன்றும் அக்கவிதை, நேரடியில்லாமல் பிறிதொரு ஆழ்ந்த அர்த்தம் கொண்டதாக இருக்கிறது. சிந்திப்பதற்கெதிரான, கூட்டம் கூடும் உரிமைக்கு எதிரான அரசின் தணிக்கைமுறை குறித்த காட்டமான நையாண்டி அக்கவிதை. கற்பனாலோகம் கவிதை இவ்வகைக்கு மற்றொரு எடுத்துக்காட்டு.

போலந்தில் எதேச்சாதிகாரத்துக்கான எதிர்ப்பை மாணவர்கள் தொழிலாளிகளே தட்டி எழுப்பினர். 1968 பாரிஸ் மாணவர் எழுச்சியைத் தொடர்ந்து போலந்திலும் மாணவர் தொழிலாளர் எழுச்சி ஏற்பட்டது. 1980-ல் சொலிடாரி உதயமானது. 1981-ம் ஆண்டு அவசரச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் சொலிடாரிட்டி ஆதரவாளராக இருந்த ஸிம்போர்ஸ்கா பிறகு அதன் விமர்சகரானார். ஸ்டாலினியத்தின்

மிச்ச சொச்சமான கிழக்கு ஐரோப்பிய சமூக அமைப்பின் வாரிசாகத்தான் லெச் வலேசாவும் இருந்தார்.

சுதந்திரக் காவலனாகத் தன்னை சித்தரித்துக்கொண்ட லெச் வாலேசா, பிற்பாடு தனிமனித, எதேச்சாதிகார நடைமுறையை மேற்கொண்டார் என்பது வரலாறு. மாற்றுக் கருத்துக்கான மறுப்பு நிலவும் சூழலில் தான் ஒரு கலைஞன் தனக்கே எதிரியாக ஆகிறான். சமூக விரோதியாகி விடுகிறான் அல்லது தற்கொலை செய்து கொண்டிடுகிறான். 1989-க்குப் பின் நிகழ்ந்த மக்கள் எழுச்சிகளைத் தொடர்ந்து வந்த மாற்றங்கள் பெரிதாக எந்த அடிப்படை மாற்றங்களையும் போலந்தில் ஏற்படுத்திவிட முடியவில்லை. எதேச்சாதிகார நிறுவனங்கள் அவ்வாறே உள்ளன. தலைமை தான் மாறி இருக்கிறது. முதலாளித்துவத் தீமைகள் மட்டுமே புதிதாகச் சேர்ந்திருக்கிறது. சுயலாப நோக்கமும் வன்முறையும் விபச்சாரமும் தாண்டவமாடுகின்றன.

இச்சூழலில் சுய இரக்கமும் அறநெறிகளின் வீழ்ச்சிபற்றி துக்கமும் மனித துரோகத்துக்கு எதிரான குரலும் ஸிம்போர்ஸ்காவின் கவிதைகளில் தெரடர்ந்து மிகத் தெளிவாக பதிவாகிறது. ஸிம்போர்ஸ்கா கவிதைகளின் உள்ளடக்கத்திலும் சரி, அவர் கவிதைகள் பற்றிய ஆய்வுகள், விமர்சனங்களிலும் சரி, நமக்குத் தெளிவாகத் தெரிவது எதேச்சாதிகாரத்திற்கு எதிரான தனி நபர் உரிமையைப் பாதுகாக்க தனக்குள்ளேயே போராடிய ஒரு மனுசியின் ஆத்ம வேதனையும், மனித துரோகத்திற்கு எதிரான தொடர்ந்த அறைகூவலும்தான். எந்தப் படைப்பாளியையும் போலவே அவரைத் தத்துவச் சிமியுக்குள் அடைக்க முடியாது. அவர் வாழ்ந்த சமூகத்தின் சமூகப் பொருளாதாரக் கலாச்சாரக் காரணிகளே அவரை உருவாக்கியது. ஸ்டாலினியத்தின் கடுமையான விமர்சகர்தான் அவர். ஆனால் அவர் கம்யூனிசக் கோட்பாட்டுக்கு எதிரி அல்ல. அதாவது, விடுதலைக் கண்ணோட்டத்திற்கும் எதிரி அல்ல. ஸிம்போர்ஸ்கா எப்போதுமே மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டவர். மனித மேம்பாட்டை விழைந்தவர். மனித துரோகம் தொடர்ந்து அவருக்கு மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக எப்போதுமே இருக்கிறது. வெகு மக்கள் புரிந்துகொள்ளப்படவும் அவர்களிடம் அன்பு செலுத்தவும் அவர் விரும்பினார்.

நான் எழுதுகிற அனைத்தும் தெளிவானதாகவும் புரியக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன். ஏதேனும் ஒரு வாசகருக்கு புரிந்து கொள்வதற்குக் கடினமாக இருக்குமெனத் தோன்றினால் நான் மிகுந்த மனச் சஞ்சலம் அடைகிறேன்.³ இது எனக்கு மிக சங்கடமான காலம். நான்

இயல்பில் மிகவும் தனிமையாக ஒதுங்கி வாழும் தன்மையுள்ள மனுசி. இந்தப் பரிசின் மூலம் எனக்குக் கொஞ்சமாக அசௌகரியம் இருப்பதை நான் காணக்கூடியதாகியிருக்கின்றது.⁴

என்று கவிதைகள் பற்றியும், நோபல் பரிசு ஒரு சாதாரண மனுஷியாகத் தனக்கு தந்த சங்கடம் பற்றியும் குறிப்பிடுகிறார் ஸிம்போர்ஸ்க்கா. ஸிம்போர்ஸ்க்காவின் கவிதைகள் நமக்கு மற்ற பல செய்திகளையும் படிப்பினைகளையும் கொண்டிருக்கிறது. மக்களுக்கான கலைஞனின் பொறுப்பு பற்றியும் அவர்களோடு உரையாடுவது பற்றியும் அவர்களின் புரிதல் பற்றியும் அவர் அக்கறை கொண்டிருந்தார். தீர்க்கதரிசியாகவோ பிரச்சாரகராகவோ அல்லாது சாதாரண மனுஷியாக அவர்களின் ஒருவராக அவர் இருந்தார். மக்களின் அவ நம்பிக்கைகளையும், நம்பிக்கைகளையும் அவர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார். தணிக்கையற்ற, சித்திரவதையற்ற, சுரண்டலற்ற, துரோகங்களற்ற அன்பு செய்யும் சமூகமே அவர் விழைந்தது. ஸிம்போர்ஸ்க்கா கவிதைகளின் விசேடம், அவரது சாதாரண மக்களின் பேச்சுமொழி நடைதான். முதல் வாசிப்பில் உடனடிப்பற்றுதலும், ஆழ்வாசிப்பில் கடலின் சூட்சுமமும் கொண்டது. இவருக்கு நோபல் பரிசளித்த சந்தர்ப்பத்தில் நோபல் பரிசுக்குழு ஸிம்போர்ஸ்க்காவின் கவிதைகள் குறித்து இவ்வாறு சொல்லியிருந்தது:

மிகச் சரியான கறாரான வஞ்சப் புகழ்ச்சி நடையில், வரலாற்று ரீதியானதும், உடலியல் ரீதியானதுமான உள்ளடக்கத்துடன் மனித யதார்த்தத்தின் முறிந்த பகுதிகளை வெளிச்சத்துக்குக் கொணர்ந்தவர் ஸிம்போர்ஸ்க்கா. பீத்தோவனது இசையின் வெம்மை கொண்டவை ஸிம்போர்ஸ்க்காவின் கவிதைகள்.⁵

பீத்தோவன் தனது தந்தையினால் திரும்பத்திரும்ப செவியில் அறையப்பட்டு வன்முறையினால் காதுகளில் இரத்தம் பீறிட செவிடான இசைக் கலைஞன். தன் சிந்தனைக்குள் கற்பனைக்குள் யாத்திரை சென்று சிராய்த்துக்கொண்டு தனது வேதனைகளை, வலிகளை உடலின் துன்பத்தை 'முறிந்த அவயத்தின்' ரணத்தை இசையாகத் தந்தவன். ஸிம்போர்ஸ்க்காவின் கவிதைகளுக்கான மிகச் சிறந்த ஒப்பீடு அவனது இசை. பீத்தோவனது இசையின் அதிர்வை அதே தளத்தில் எழுப்பும் ஸிம்போர்ஸ்க்காவின் கவிதை 'சித்திரவதைகள்' எனும் உடலின் வேதனை குறித்த கவிதை. உடலுக்கு நேரும் வன்முறையை இந்த நூற்றாண்டின் அரசியல் உள்ளடக்கத்துடன் ஸிம்போர்ஸ்க்கா பேசுகிறார்.

மார்க்சீயத்தின் மறு எழுச்சியும்⁶ பின் நவீனத்துவத்தின் அந்திம ஊர்வலமும் சமகாலத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். மாற்றுக் கருத்துக்களை மதிக்கும் பன்முகப் போக்கிலான ஜனநாயகம் பற்றி இன்று மூன்றாம் உலக விடுதலைச் சமூகத்தின் கலைஞர்கள்⁷ பேசுகிறார்கள். ஸ்டாலினிய கிழக்கு ஐரோப்பிய எதேச்சாதிகார சோசலிச யதார்த்தவாத இலக்கியக் கோட்பாடு பற்றி இன்று அவர்கள் மறுபரிசீலனை செய்கிறார்கள்.

இச்சூழலில் கம்யூனிஸம் கவிதை விடுதலை போன்றவற்றிற்கு இடையிலான ஜீவாதாரமான உறவை மறுபரிசீலனை செய்யக் கோருகிறது. விஸ்லாவா ஸிம்போர்ஸ்கா கவிதைகள். சுரண்டலும் எதேச்சாதிகாரமும் நவீன கலாச்சாரக் காலனி ஆதிக்கமும் நமது மூளைக்குள் ஆதிக்கம் செய்யும் இந்நேரத்தில், இதற்கு எதிரான உலக மனிதனுக்கான தேடலை ஸிம்போர்ஸ்கா கவிதைகள் நமக்குள் எழுப்புகின்றன. ஏனெனில்

நடக்கிற எல்லாமும்

பக்கத்து அறையில் நடக்கிறமாதிரி

கேட்கிறது.⁸

அடிக்குறிப்புகள்:

1. In Solidarity Solitude (Eco Press, 1990) cited in Forward: Spoiling Canibals Fun/1991/USA
2. In Introduction : Spoiling Canibals'Fun/1991/USA/by Stanislaw Baranczak
3. In Particular Imagination. Ed: Czerniawski. People on a Bride / 1996 / UK
4. In Review by Stephen Mull : Guardian 4th Oct 1996 / UK
5. Swedish Academy : Observer 6th Oct 1996 / UK
6. Return of Marx (i) Discussion : Channel 4 / Dec 1997 / UK
(ii) Modern Review / Now 1997 / London / UK
7. க்யூபக் கவிஞர் ரோக்பர்டோ கலந்துரையாடல்/தமிழ் தகவல் நடுவம் 16 நவம்பர் 1997 / London / UK
8. விஸ்லாவா ஸிம்போர்ஸ்கா: சித்திரவதைகள்: கவிதை வரிகள்

(கனவு வெளியீடான
“ஸிம்போர்ஸ்கா கவிதைகள்” முன்னுரை)

வெள்ளாடு

மலையாள மூலம் : கமலாதாஸ் தமிழில் : நிர்மால்யா

அவளது நாற்பத்தி மூன்றாவது வயதில் வேடிக்கை பேசும் மூத்த மகன் சொன்னான்:

‘ஆம்மா, உங்களைப் பார்க்கிறப்ப எனக்கு ஒரு வெள்ளாடு ரூபகம் வருது’.

அவள் அவளது சிரிப்பில் பங்கு கொண்டாள். ஆனால், அன்று அவர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியே போனதும் கண்ணாடியை எடுத்து வருத்தத்துடன் தனது முகத்தைச் சோதித்துப் பார்த்தாள். தனது ஒட்டிய கன்னங்களை மீண்டும் செழுமைப்படுத்த ஏதேனும் வழி இருந்தால் தன் வாழ்வும் செழுமையுறும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். இளமையும் உடற்கட்டும் இருந்த நாட்களில் அவள் தரையில் பாயை விரித்து உறங்கியது கிடையாது..... ஆனால் ஒவ்வொன்றாக நினைத்து கண்ணாடியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மனமில்லை அவளுக்கு. சமையற்கட்டில் பால் கொதிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

காலை முதல் நள்ளிரவு வரை ஓய்வின்றி உழைத்து தன் குடும்பத்தைப் பேணி வந்தாள் அவள். வெளிறி மெலிந்த ஆங்காங்கே சுருக்கங்கள் விழுந்த உடல் தோற்றம் அவளுக்கு. ஆனால் ஒருநாள் கூட அவள் களைப்படைந்து புலம்பியதில்லை. அதனால்தான் தண்ணீர் நிரம்பிய வாளிகளைத் தூக்கி சமையற்கட்டிலிருந்து குளியலறைக்கும், குளியலறையிலிருந்து சமையற்கட்டிற்குமாக நடக்கும் போது கணவனும், வளர்ந்த பிள்ளைகளும் அவளுக்கு உதவமுன் வரவில்லை. அவள் படிப்பும், நாகரிகமும் இல்லாதவள். வீட்டைப் பெறுக்கித் துடைத்து சுத்தப்படுத்தவும், உணவைச் சமைக்கவும், துணிகளைத் துவைக்கவும், இஸ்திரிபோடவும் அவளுக்கிருந்த திறமைகளைப் பற்றி அவர்கள் அவ்வப்போது மெச்சிப் பேசுவார்கள். புகழ்ச்சிகளைக் கேட்கும் போதெல்லாம் தேய்ந்த பற்கள் தெரிய புன்னகைப்பாள். ஒருநாள் கடைசிப் பையன் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பி வரும்போது அவளுக்காக ஒரு நெல்லிக்காயை எடுத்து வந்தான்.

அன்று சமையற்கட்டின் இருட்டில் நின்றபடி ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பொழிந்தாள். அவளது கண்களுக்கும் பேய் கோலமாகத் தென்படலானாள். பள்ளி நாடகத்துக்குத் தானும் வருவதாக அவள் சொன்னபோது அவள் சொன்னான்:

‘அம்மா வராதீங்க... எனக்கு கேவலமா இருக்குது’.

‘அதுக்கென்ன நான் பட்டுப்புடவையை உடுத்திக்கிட்டு வாரேன். என்னோட கல்யாணப் புடவை’

‘ஆனாலும் வரவேண்டாம்.’

அவளது மெலிந்த கால்கள், இரண்டு அறைகளைக் கொண்ட அந்தச் சிறிய வீட்டில் ஓயாது திரிந்துக் கொண்டிருந்தன. முடிவில் அந்த இயந்திரமும் பழுதடைந்து விட்டது. அவள் வயிற்று வலி, காய்ச்சலால் அவதிப்பட்டாள். இஞ்சித் தண்ணீரும், குருமிளகு ரசமும் பயனளிக்கவில்லை.

டாக்டர் அவளது கணவனிடம் சொன்னார்:

‘இவங்களை சீக்கிரமா ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துட்டுப் போங்க இது மஞ்சள் காமாலையோட சீரியஸ் கேஸ்.’

பாடப் புத்தகங்களின் எதிரில் அமர்ந்திருந்த பிள்ளைகள் அதைக் கேட்டு அதிர்ந்தனர்.

ஒரு மருத்துவமனை ஊழியர் அவளைச் சக்கர நாற்காலியில் உட்கார வைத்து மருத்துவமனைக்குள் தள்ளிக்கொண்டுப் போகும் போது கண்களைத் திறந்து அவள் சொன்னாள்:

‘அய்யோ, பருப்பு தீய்ஞ்சுப் போன மாதிரி தோணுதே’.

அவளது கணவனின் கண்கள் நனைந்தன. □

வெளிவந்து விட்டது

சரீரம் ஒரு நகரம்

(சச்சிதானந்தன் கவிதைகள்)

மொழியாக்கம் : நிர்மாலயா

விலை ரூ.22

தத்துவார்த்தப் பரிணாமங்கள் மூலம் நவீன கவிதை மொழியின்

திசைகளைத் தொடும் சச்சிதானந்தனின் 25 கவிதைகள்

அவரது முன்னுரையுடன்.

கடந்த 15 ஆண்டுகளாக சிறு பத்திரிகைச் சூழலில் சச்சிதானந்தனின் கவிதைகளைத் தொடர்ந்து பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மொழி பெயர்ப்பில்.

வெளியீடு

அகரம்

15-B1 சரவணா காம்ப்ளெக்ஸ்

வெள்ளப்பண்டாரத் தெரு

கும்பகோணம் 612 001

அடைக்கலங்களின் வழியாக விரியும் வரலாறு

பாவண்ணன்

நாஞ்சில் நாடனின் புதிய நாவல் "எட்டுத்திக்கும் மதயானை" அவருடைய முந்தைய நாவல்களான மிதவை, சதுரங்கக்குதிரை போலவே தமிழகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட நிலப்பின்னணியைக் கொண்டது. நாஞ்சில் நாட்டுக் கிராமமொன்றில் அதன் வேர் இருந்தாலும் கிளைகள் கோவா, பம்பாய், ராய்ச்சூர் என்று விரிந்து போகிற பாத்திரங்களை இந்த நாவல் கொண்டிருக்கிறது. வித்தியாசமான இந்தப் பின்னணி வாசகர்களை உடனடியாகக் கவர்வதில் வெற்றி பெறுகிறது. மிதவை, சதுரங்கக்குதிரை, எட்டுத்திக்கும் மதயானை ஆகிய மூன்று நாவல்களையும் ஒருங்கே ஒரு கணத்தில் காண நேரிடும்போது மெல்லிய இழை போன்ற கதை ஒற்றுமையைக் காண முடிகிறது. மூன்றிலுமே கதை மாந்தர்கள் கிராமத்தை விட்டுப் பிறமொழிகள் உலவும் பிரதேசத்தில் வாழ்க்கையைப் பொருத்திக் கொண்டவர்கள். ஊர் திரும்பும் ஏக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள இயலாமல் காற்று செலுத்தும் திசையில் பயணம் போகும் கப்பல் போலச் சென்று கொண்டிருப்பவர்கள்.

பயணத்தில் அலுக்காத கதை மாந்தர்கள் நாஞ்சில் நாடனின் உலகத்தில் எப்போதும் உண்டு. எட்டுத்திக்கும் மதயானையில் வரும் பூலிங்கமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. முதல் பகுதி கிராமத்தில் ஒரு நெருக்கடியில் தொடங்குகிறது. பண்ணையார் மகளான செண்பகமும் குயவனின் மகளான பூலிங்கமும் ஒரே கல்லூரியில் படிக்கிறார்கள் என்பது எதேச்சையான ஒரு ஒற்றுமை. அவர்களிடையே எந்த உறவும் இல்லை. கல்லூரி விழாவில் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பேசிய ஒரே ஒரு வார்த்தையைத் தவிர வேறு எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அவள் அவளோடு பேசியதில்லை. ஆனால் அவளோடு தவறான எண்ணத்தோடு பழகி வம்பு செய்ததாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு மோசமான முறையில் உதைபடுகிறான் அவன். கற்பனையான குற்றச் சாட்டால் அப்பாவியான இளைஞனின் வாழ்வு வீணாகிவிடுகிறது. இன்றைய இந்திய வாழ்வில் தினமும் நாம் பார்க்கிற காட்சி இதுதானே. கற்பனையான குற்றங்கள். கற்பனையான எதிரிகள், கற்பனையான பாசங்கள். ஆனால் அந்தஸ்தாலும் ஆத்திரத்தாலும் நாள்தோறும் நிகழ்கிற யுத்த நெருப்பில் கருகிவிழும் மலர்கள் மட்டும் கற்பனையல்ல. பொருட்படுத்தத்தகாத அந்தக் கணம்தான் பூலிங்கத்தின் வாழ்வில் ஒரு பெரிய திருப்பத்தை உருவாக்குகிறது. பண்ணையார் பூலிங்கத்தை அடித்தல், அடிபட்ட பூலிங்கம் அவமானத்துக்குப் பழிவாங்க பண்ணையாரின் வைக்கோல் போருக்குத்

தீவைத்தல், அச்சம் கொள்ளும் அம்மாவின் வார்த்தைகளுக்கு அடங்கி ஊரைவிட்டு ஓடுதல் எல்லாமே அடுத்தடுத்து நடந்து விடுகின்றன. தொடர்ந்து பயணங்கள், பயணங்களின் பிரச்சனைகள், மோதல்கள், ஏற்றுங்கள், இறக்கங்கள், எல்லா இடத்திலும் ஏதாவது ஒரு வேலை கிடைக்கிறது. ஆனால் பொய், திருட்டு, சாராய விற்பனை, கஞ்சா விற்பனை, சரக்கு மாற்றம் என எல்லாமே “கரணம் தப்பினால் மரணம்” தரும் காரியங்கள். எங்கும் அடிக்கின்றறின் அடுக்குகள். துணிந்து இறங்கி நீந்துவதைத் தவிர அவனுக்கு வழியில்லை. ராய்ச்சூர், கோவா, பம்பாய் என்று அவன் உலகம் விளிந்துகொண்டே போகிறது. எட்டுத்திக்குலும் மதயானை, விதி அவனை உருட்டிக் கொண்டு போகிற உலகம் அப்படி. கோமதி, திம்மன், பெரியசாமி, காசி, பானுமதி, பாபி, மல்லப்பா, சோணாசலம் என்று அன்பு காட்டும் மனிதர்களையும் கூட பல மதயானைகளுக்கு நடுவில்ல்தான் பூலிங்கம் சந்திக்கிறான். காரணமே இல்லாமல் பகைத்துக் கொள்ள மனிதர்கள் இருப்பதைப் போலவே காரணமே இல்லாமல் அன்பைப் பொழியவும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள். அன்பையும் ஆத்திரத்தையும் ஒருங்கே சுமந்து கொண்டு திரிகிறார்கள் அவர்கள். கல்லும் முள்ளுமான பாதை அவர்கள் பாதை. ஆனால் அவர்கள் கால்களுக்கு அதுவே மெத்தை. வெறுக்கப்படவும் பிரியப்படவும் பூலிங்கத்துக்கு எல்லா இடங்களிலும் மனிதர்கள் கிடைக்கிறார்கள். பூலிங்கத்தின் பயணங்கள் உண்மையெனக் காட்டும் பொருட்டுப் பின்னணிச் சித்திரங்களும் காட்சி விவரங்களும் கச்சிதமாக உள்ளன. எதார்த்தத்தை வாசகர்களுக்குக் கொண்டு செல்ல விழையும் எழுத்தாளனின் உண்மையான உழைப்பு இது. நியதியின் வசம் வாழ்வை ஒப்படைத்த மனிதர்களின் அனுபவ உலகம் வழியாக வாழ்வின் சாரத்தைக் கண்டடைய விழைகிறார் நாஞ்சில் நாடன்.

உள்மனத்தில் ஊர் திரும்பிவிடும் ஆசையையும் அச்சத்தையும் ஒருங்கே சுமந்து கொண்டு அலைகிறான் பூலிங்கம். தொழில் கௌரவமற்றதாக இருந்தாலும் பணம் சம்பாதிப்பதன் வழியாக மாற்று கௌரவத்தைத் தேடிக் கொள்ள இயலும் என கணக்கிடுகிறது அவன் மனம். அவன் அடைய எண்ணும் அந்தஸ்து ஒருவகையில் அவன் அடைந்த மனக்காயத்தை ஆற்றிக் கொள்ளும் மருந்தாகவும் இருக்கலாம். பம்பாய்த் தொகுப்பு வீடுகளில் ஒரு வாடகை வீடு, தினமும் வாடகையை ஈட்டித்தரும் ஒரு வாடகை வண்டி என்று நிலையான வருமானத்தோடு பம்பாயில் ஏதோ ஒரு திசையிலிருந்து அந்தஸ்து அவனை அடைய வரும்போது இன்னொரு திசையிலிருந்து செண்பகமும் அவன்வசமே வந்து சேர்கிறார்.

செண்பகம் பம்பாய் வராமல் இருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கக் கூடும் என்று எண்ணிப்பார்க்கத் தோன்றுகிறது. தெற்கிலிருந்து பம்பாய் வரை

சென்று மோசடிகளின் உலகத்தில் உழன்று ஓரளவு வெற்றி கொண்ட பூலிங்கம் இன்னும் ஆழமாகச் சென்று தலைநகர் வரை கூட தன்பயணத்தை விரித்திருக்கக் கூடும். கடல் கடந்தும் போகலாம். விதிக் காற்று அவனை எங்கே வேண்டுமானாலும் கொண்டு சேர்த்திருந்தாலும் சேர்த்திருக்கலாம். ஒருவேளை இதற்கு மாறாக ஏதாவது ஒரு தூரதிருஷ்டமான தருணத்தில் சிறைக்குச் சென்று நகங்கி அடையாளமின்றியும் சிதைந்து போயிருக்கலாம். துயரங்களில் நைந்து துறவும் பூண்டிருக்கலாம். ஆனால் காலத்தின் மகத்தான குறுக்கீடு இங்கே நிகழ்கிறது. விவேக சிந்தாமணியில் பாம்பை விழுதென்று பிடித்துக் கொண்டு கிணற்றுக்குள் தொங்குகிறவன் நாக்கில் தேன்துளியை விழவைக்கும் காலம் பூலிங்கத்தின் கண்முன் செண்பகத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. ஓர் அற்புதமான கற்பனையாகச் சமத்தப்பட்ட பொய்யைக் காலம் அழகான உண்மையாக்குகிறது. பூலிங்கத்தால் தண்டிக்க முடியாத பண்ணையாரைக் காலம் தண்டித்து விடுகிறது. சற்றே பிசகினாலும் சினிமாத்தனமாக மாறிவிடக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தைக் கத்தி மேல் நடப்பது போல நடந்து கடந்திருக்கிறார் நாஞ்சில் நாடன். தலைகீழ் விகிதங்கள் நாவலில் சிவதாணுவக்குக் கொழுந்தி வழியாகக் காலம் உதவும் தருணத்தைக் கூட இதே விதமாக பக்குவம் கெடாமல் செய்திருந்தவர் இவர். ஏறத்தாழ இருபதாண்டு இடைவெளியில் இந்தப் பக்குவம் இன்னும் நுட்பப்பட்டு இருப்பது இவரது கலை ஆளுமைக்குச் சான்றாகிறது.

பூலிங்கம் கன்னித் தன்மையை இழந்தவன். உடல் இன்பத்தை, கசிலாவுடன் அனுபவித்தவன். கோமதியின் மடியில் கிடந்தவன். செண்பகம் மட்டும் கன்னித் தன்மை மாறாமல் அவன் வசம் வந்து சேர்வதற்கேற்ப திருமணமான பிறகும் கூட கன்னி கழியாமல் இருக்கிறார். "நதியின் பிழையன்று நறும்புள் இன்மை" என்று சுய இரக்கம் கொள்ளும் ஆண்மை இழந்த கணவன் அதற்காகவே உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறான். ஆனால் எதுவுமே மிகையாகத் தோன்றாத வண்ணம் நாஞ்சில் நாடன் கவனமாக இருந்திருக்கிறார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

வாழ்வில் இன்பங்களும் துன்பங்களும் எப்போதும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. ஒரு நாடோடி வாழ்வில் இன்பங்களைக் காட்டிலும் துன்பங்களே மிகுதி. துன்பங்கள் வாழ்வின் சிக்கல்களையும் மனிதனின் குரூர முகங்களையும் அடையாளம் காட்டித் தருமெனில், இன்பங்கள் சில ஆதரவுகளையும் தோழமைகளையும் இனம் காட்டித்தரும். தோழமையின் ஆதரவோடு குரூரத்துடன் பொருது நிலைகொள்ளும் வாழ்வு படைப்பாளியின் பார்வையில் பதிக்கத்தக்க ஆவணமாகிறது. மனக்கொதிப்பில் வைக்கோல் படைப்பை எரிக்கிற பூலிங்கம், சில

ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தன் அம்மாவுடன் கள்ள உறவு கொண்ட ஆளை வெட்டிவிட்டு ஓடிவரும் கிராமத்துச் சிறுவனொருவனிடம் “பிரச்சனைக்கு மறுபக்கம் இருக்குமே” என்று சொல்கிற அளவுக்குக் கனிந்து போனது எப்படி என விசித்திரமாக இருக்கிறது. காலத்தைத் தவிர வேறு எது மனிதனைக் கனிய வைக்க முடியும்? பூலிங்கத்துக்கு ஒரு பெரியசாமியும் திம்மனும் கிடைத்தது போல அச்சிறுவனுக்குப் பூலிங்கம் கிடைத்திருக்கிறான். எதிர்காலத்தில் அச்சிறுவன் மதயானையின் உலகத்துக்குள் ஓடிவந்து சேரும் இன்னொரு சிறுவனுக்கு அடைக்கலமாகலாம். ஒவ்வொருவரும் இன்னொருவருக்கு அடைக்கலமாகி விரிவதல்லவா வரலாறு? □

(எட்டுத்திக்கும் மதயானை : நான்கில் நாடன்
வெளியீடு : விஜயா பதிப்பகம் கோவை-641 001
விலை : ரூ 100/-)

தன் முனைப்பு

சுவர் ஈரச் சித்திரங்கள்
உலர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

உன் ஈரம் அறிவது
என்றென்றும் கடினமானது.

பகலில் தெரியும் நிலவின்
மறுபுறம் இருள்.

தனைக்குள் தனியாகி பின்
தனித்தனியாகி ஓரொரு
தானும் தனியாகிறதென்
தனிமையில்.

புரிந்து கொள்ள முடியாத
மழலையின் பிரத்யேகப் பாஷைகளை விட
மட்ட ரகமானவை
என் கவிதைகள்.

இருப்பின் தகவமைத்தல்
கருதி

நீ, நான், அவன், இவன்
கிழக்கு, மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு.

-ஜீவிதன்

மனிதத்துவத்தை அழிக்கிற பாதங்களின்...

சி.பி. சதீசு கண்ணன்

புனைவுமுட்டைகளின் மறைவிலிருந்து, எதார்த்தம் வெளியேறி வெகுநாட்கள் ஆனபோதிலும், நவீனத்துவக் கால்கள் வளர்ந்து பின் நவீனத்துவச் சிறகுகள் முளைத்தபோதிலும் 'எதார்த்த சுவை' இன்னும் தமிழிலக்கிய மண்ணிலிருந்து, அகற்றமுடியாததாகி விட்டது.

இந்தச் சூழலில்தான் பாவண்ணன் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் தனக்கெனவொரு தனி இடத்தை அமைத்துக் கொண்டுள்ளார். அண்மையில் வெளிவந்த பாவண்ணனின் நெல்லித்தோப்பு பதினெட்டு சிறுகதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பு. ஒருமனக்கூற்று முறையிலான அவரது நடை எந்த வாசகனையும் கதையின் நாயகனாக்கிவிடும். பட்டுநூலின் பகட்டும் ஐரிகையின் அலங்காரமும் இல்லாமல் அற்புதமாய் நெய்துள்ள கைத்தறிச் சேலை.

சமூக அக்கறையோ, பாரம்பர்ய உணர்வோ, பிறர் நலனோ, பேணாத சுகவாசிகளின் கையில் தற்கால இயற்கை சிக்கிச் சீரழிவதை உணர்த்துகிறது நெல்லித்தோப்பு. ஒரு தலைமுறையின் உறவை, உணர்வை, அடுத்த தலைமுறை கண்டுகொள்ளாமல் அலட்சியப்படுத்துவதன் விளைவாய் 'தனிமரம்' சொத்துக்காகத் தன்னைப் பைத்தியமாக்கி தெருவில் தள்ளிவிட்டு, ஊர் மணியக்காரர் என்ற பகட்டு வேடத்தோடு பட்டுவேட்டியும் பட்டுச்சட்டையும் போட்டுத் திரியும் வஞ்சகனின் வீட்டுக்கு ஊர்த்திருவிழாவன்று நெருப்புவைக்கிறாள் ஒரு வீரத் தமிழ்ச்சி. அங்கே நெருப்புத் திருவிழாவாகி விடுகிறது. ஆசையாய் வளர்த்த பூச்செடி போன்ற அக்கா திருமணத்திற்கு முன்பு அவள் வாழ்ந்த விதம், அவள் பொழிந்த அன்பு, அவள் சமையலின் ருசி, அந்த மகிழ்ச்சியின் அழகு திருமண வாழ்வில் வக்ரமாகி விடுகிறது. ஒருநாள் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி கொளுத்திக் கொள்கிறாள். குற்ற உணர்வால் இரண்டு நாட்களுக்குள் மாப்பிள்ளையும் தூக்குப்போட்டு சாகிறார். ஒரே வாரத்தில் இரண்டு முறை கருமாதி செய்யவேண்டிவந்த பிள்ளை. அன்பின் முதுகெலும்பாய் இருந்த அக்கா மறைந்துபோனதால் தளர்ந்து வாழ்கிறான் தம்பி. அவள் வளர்த்த பிள்ளைகளையும், பூச்செடிகளையும் பார்த்தவாறு.

பார்வையற்று, சுயநலம் முற்றி ஒட்டுண்ணிகளாய்ப் போன தற்போதைய

சமூகம் அதையும் மீறி உருவாகும் மனிதத்தை அழிக்கின்ற கொடியவர்களின் கதை 'வேலி'.

பத்துக்கும் மேற்பட்ட கதைகளின் சூழலிருந்து நாம் நிச்சயம் தப்பமுடியாமல் தவிப்போம். நேர்மையிலுள்ள கோணலும், கோணலிலுள்ள நேர்மையும், சிரிப்பிலுள்ள முள்ளும், அழுகையிலுள்ள சுகமும் பார்வையிலுள்ள தவறும், தவறுதலான பார்வையும், கசப்பிலுள்ள இனிமையும், ச்கிப்பிலுள்ள சுகமும், வெறுப்பிலுள்ள விரக்தியும், விருப்பத்திலுள்ள இறுக்கமும் கொண்ட மனித மனங்களின் கீறல்களையும் கிறுக்கல்களையும் நிறம் மாறாமல் படம் பிடித்திருக்கும் பாவண்ணனின் சிறுகதைகள் சிலதில் பக்கங்கள் அதிகரிக்கையில் பயணம் மந்தமாகிறது. எனினும் தடை ஏற்படுவதில்லை.

**நெல்வித்தோப்பு: பாவண்ணன்
னிதேகா வெளியீடு
விலை ரூபாய் 55/-**

தாயிரபரணிக்கரையில் பிறந்தவன் நான்

ஹிமாசலத்திலிருந்து
பறப்பட்டு வருகிறதாம் கங்கை

மஹாநதியையும் கிருஷ்ணாவையும் பார்க்கையில்
மன்னசல்லாம் குதூகலம்

ஹூக்ளியில்
பாதங்களை நனைக்கும்பொழுது பரவசம்

காவிரி பெருக்கெடுத்து ஓடினால்
கவலையெல்லாம் பறந்துபோம்

நதிகளில் நனைந்து நனைந்து
நானே ஒரு நதி போலத்தான்

தாயிரபரணிக்கரையில்
பிறந்தவன் நான்

அங்கே
ஓரீடம் இருக்கட்டும் எனக்கு.

-விக்கிரமாதீத்யன் நம்பி

தொழில் நகரத்தில் திண்ணைகள் இல்லை

கவிதா பாரதி .சி

“உலகப்படத்தில் பெரிய நன்னீர் ஏரியான ஏரல் கடல் இடம்பெறாத முட்டாள்தனமான தேசப்படம் உள்ளது. பார்க்கிறாயா. சைபீரிய ஆறுகள் ஏரல் கடல் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கின்றன”

‘நொய்யல்’ என்கிற பதத்தை முதன்முதலாய் கேள்விப்பட்டபோது ‘பரிதாபத்துக்குரிய ஏதோ ஒன்று’ எனப் பொருள் புரிந்திருந்தேன். நொய்ந்த- நைந்த என்ற வார்த்தையின் அடிப்படையில் அவ்விதம் பதிவு கொண்டிருக்கலாம். பிற்பாடு அந்த நதியைப் பற்றியும் அதன் கதியைப் பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள நேர்ந்தபோது நான் கற்பித்துக் கொண்டதில் தவறில்லை என ஆயிற்று. இது மகிழ்ச்சி கொள்ள முடியாத வெற்றி.

‘சாயத்திரை’ என்கிற இந்நாவல் சமயங்களில் நதிக்கான இரங்கற்பா போலத் தோன்றுகிறது. பக்கத்துக்குப் பக்கம் சாயக்கழிவு, சகதி, சாக்கடைகள் விரவிக்கிடக்கிற பகைப்புலத்திலும், புவிப்புலத்திலுமே இது நடையிடுகிறது. நாவலின் விஷய சிரத்தை கருதி இதைப் பலம் என்றும், ஒற்றைப் பரிமாணத்தன்மை என்கிற பெயர் சூட்டலில் பலவீனம் என்றும் கொள்ளலாம்.

திரையின் உள்ளிலும், வெளியிலும் ‘உழலும்’ பாத்திரங்கள் முற்று முழுக்க, வரங்களால் ஆசீர்வதிக்கப்படாதவர்கள்; சாபங்களால் தீண்டப்பட்டவர்கள். ‘துய்த்து வாழ்ந்த’ ஒரு நபரேனும் இதில் தென்படுவதில்லை. எண்கள் இடப்பட்டதும் இடப்படாததுமான மரங்கள் வறண்டிருக்க... எண்கள் மற்றும் இனிஷியல் இடப்பட்ட குடங்கள் வரிசை பாலித்துக் காத்திருக்கின்றன நகரில்.

நகரும், சீர் கெட்டுவரும் தொழில் முடக்கத்தால் பொருளாதாரமும் ஒரு சேரக் கெட்டு வருவது (கூழ் மற்றும் மீசை இரண்டையும் இழந்து கொண்டிருக்கிற) தேசத்தின் நிலை (அ) தற்சார்பு குறித்த கவனத்தை சிந்திக்க வேண்டி நிர்ப்பந்திக்கிறது.

பத்தவச்சலம், அவனது (சோகம் த்வனிக்கும்) கண்ணாளான ஜோதிமணி, நாகன். சாமியப்பன், மீன் மணக்கும் வாய்ச் செட்டியார், செளந்தரி என பதினைந்துக்குட்பட்ட பாத்திரத்தைக் கொண்டு இயங்குகின்றன நிகழ்வுகள்.

சினிமாவின் உலகில் பழம் பாடல்களையும், ஏராளம் கபத்தையும் நெஞ்சில் தேக்கி பாடாது வாழ்கிற நாகன் குவித்து வைத்த பனியன்களில் இரண்டை மனையாளுக்கென களவெடுக்கும் அவன் பாவம், ஒரு விதத்தில் தெக்கத்தி வறண்ட சீமையிலிருந்து வலசை வந்த மக்களின் வாழ்க்கைப் பிரதிபலிப்பில் ஒருவகைப்பட்ட பிரதிநிதித்துவமும் அது.

செட்டியாரின் பாத்திரம் அறிமுகம் கொள்கிற அடுத்த வினாடியே அவரது மரணத்தை வேண்டுகிறது' நம் மனசு. மரணமில்லை என வரம் வாங்கி இளமையைப் பெறமறந்த டித்தோனஸ் போலப் புழு வாழ்வு அவருடையது. முழுக்கைச் சட்டை போட்டே அலைய வேண்டிய தோல்நோய் வேலுமணிக்கு. (இவர்களுக்கு இளையாத நாய் ஒன்று புண்ணுடம்புடன் குழி பறித்துப்படுகிறது) ஒற்றை நற்கனவு போலும் வாய்க்காத ஆனால் அடிக்கடி கனவில் ஆழ்கிற முக்கியப் பாத்திரம் பக்தவச்சலம். நாவலின் உத்தியில் கணிசப் பங்குண்டு கனவுகளுக்கு.

நனவிலி, சொப்பனாவஸ்தை, துணையும் உயிர்ப்புமற்ற நண்பகலின் கோடைக் கொடுந்தனிமை. உயிரை யாசிக்கும் ராப்பாடிகள் கூக்குரலிக்கும் இருட்காடு... கனவுகளில் புதிய பிரிதலுக்கு இட்டுச் செல்லும் பயணம். அனேகம். இவ்விடத்தில் லா.ச.ரா.வை சற்றே பேதத்துடன் 'அவரவர் கனவுகளுக்குத் தக்கபடி புரிந்து கொள்கிறார்கள்' என உச்சரிக்கிறேன்.

பிரதி இதில் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் மாசு படிகின்றன. குமரன் பேரால் ஓயின்ஸ் வருகிறது (குடி காத்த குமரர்கள் உலவுகிறார்கள்) சென்னைடியம்மன் சப்பரம் விறகுக்குப் போகிறது. ஆசுவாசமளித்து செட்டியார் செத்துப்போகிறார். பரிகாரங்காண முடியாத நாசங்கள், கொக்குகளற்ற வானம், வேலைக்கு வரும் பெண்கள் மீதான ஆணிய மோகாக்ரமணம். ஐலசமாதியான ராவுத் கவுண்டன் பற்றிய தொன்மம், கள்ளத் தொட்புகள் எனப் பற்பல காணக் கிடைக்கின்றன.

சிற்றிதழ் மற்றும் ரஞ்சகம் என இருதளங்களிலும் அறியப்பட்டவரான சுப்பாரதிமணியனுக்கு தேவையான அளவில் எளிய மற்றும் வலிய வார்த்தைகளைக் கொண்டு வண்டியோட்டவோ அல்லது பாட்டை கண்டுபிடிக்கவோ முடிகிறது.

கருத்தக்க சில செய்திகளை இங்கு பகிரவேண்டும்.

“பெருக்கான்” என்றால் என்னவெனத் தெரியுமா?” என இதற்கான சரியான விடை கிட்டாது எனத் தெரிந்தே - என்னளவு வாசிப்பாளனான அன்புச் செல்வனிடம் கேட்டபோது அவர், “இது ஏதோ மல்டிபிள்

சம்பந்தப்பட்ட வார்த்தை அல்லது விளக்குமாறு” என்றார். பிறகு கூறினேன். ‘பெருக்கான்’ என்றால் பெருச்சாளி.

வட்டார வழக்கைக் கையாள்கிறபோது அதன் வியாபகப் பரப்பைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் (திரு.சூர்யகாந்தனிடம் இதைக் கோரமாட்டேன்) நவீனங்களை வடிவரீதியாக எத்தனிக்கிற இத்தகு படைப்பாக்கத்தில் எலித்தொல்லைகள் வேண்டாம் என்பதே கருத்து.

101-ஆம் பக்கத்தில் குழந்தைகள் சாயச் சகதியை மிதித்து விளையாடுகின்றன. மணலீடுகட்டி விளையாட முடியாத நரக... மன்னிக்க... நகரம் அவர்களுடையது. ஆனால் குழந்தைகள் சூன்யத்திலும் விளையாட்டைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்கள். அதில் ஒரு குழந்தை,

“அதுவும் ஒரு கலர், செரி... பூட்ஸ் கலரே மாத்திட்டாப் போச்சுது” என்றவாறு வர்ணச் சகதியைத் தேடி மிதிக்கிறது. ஆனால் எல்லா எழுத்தாளர்களுக்கும்மான ஒற்றை வாக்கியமாய் நான் சொல்ல வருவது, ‘குழந்தைகள் நிமித்தம் நாம் பல வார்த்தைகளையும், சில தத்துவங்களையும், கைவிட வேண்டியுள்ளது.’

நாவலில் எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட விழுக்காட்டினர் கவிஞர்களின் மனநிலையில் உலகவது நாவலின் உக்கிரத்தின்மீது தண்ணீர் ஊற்றி விடுகிறது. அதை ஈடுசெய்வது அத்தியாயங்களின் கடைக் காட்சிகள்தான். (பறக்க ஆரம்பித்த குடங்களைப் பிடிக்க கையை உயர்த்திய ஜாக்கெட்டுக்குள்ளிருந்து வேர்வை நாற்றம் பரவியது. அது பக்தவச்சலத்திற்கு சுவாரசியமாக இருந்தது)

நாவல் சுற்றுவது, ‘பக்தா’. வைத்தான் எனினும் (ஜோதிமணி ஏன் அவனை ஒருதரம் கூட இந்தச் செல்லப் பெயரிட்டு அழைக்கவில்லை?) சாமியப்பனின் புதுவீட்டில்தான் நிறைவடைகிறது.

சிறுகதைகளிலுள்ள சுப்ரபாரதிமணியனின் கலை இந்நாவல் முடிவிலும் செயல்பட்டிருக்கிறது. இதை விடவும் தொங்கலான ஸ்திதியில் இந்நாவல் முடிந்திருந்தாலும் இதனளவிலான மாற்று குறைந்திருக்காது. ஏனெனில் நொய்யலின் எந்தத் திவலையும் கடலை அடைந்து நாளாகிவிட்டது. களங்கமுறாத ஒரு நதி கடலையும், நாவையும், மேகத்தையும் அரவணைக்க வேண்டுமென்பதே இப்பேசுபொருளின் மகாவிழைவு. பேரிச்சம் மரங்களும் துளிர்க்காத பாழ்ப்பாலை கனவுகளில் இம்சிக்கிறது படித்த பின்பு. □

**சாயத்திரை (நாவல்), சுப்ரபாரதிமணியன்
காய்யா வெளியீடு, விலை ரூ.50**

பெரிய வட்டமும் சிறிய வட்டமும்

க.சீ.சிவகுமார்

காற்றின் விசையும், திசையும் இப்படி அமைந்திருப்பின் மேகத்தின் ரூபம் இக்கணத்தில் இதுவாக இருக்கும் என்பதெல்லாம் அனுமானமே. நாவல் அச்சுருக்கொண்டபின் அதன்விதி அதனளவுதான். ஒவ்வொரு உயிரும் தனிப்பிரபஞ்சம் என்கிற அடிப்படையில் உலகில் எழுநூறு மில்லியன் நாவல்களுக்கு தனித்த நியாயங்கள் உள்ளன. அதிலும் இப்போது கதைகளை நம்பியே நாவல் என்கிற காலமும் மலையேறி விட்டது. (மலையேறினாலும் இன்னும் இருக்கிறது.) சாருவின் நாவலில் சிறிய வட்டத்தில் வன் புணர்ச்சிகள் (என உலகம் கருதுபவை) மிகுந்தும், பெரிய வட்டத்தில் வங்கொடுமைகள் மிகுந்தும் காணப்படுகின்றன. 360 டிகிரிகளுக்கும் கோடுகள் விரித்தபின் அவற்றின் எல்லையற்ற நீட்சியின் விளிம்புகளில் நுனிகோர்த்தால் ஒரு வட்டம் உண்டாகும். ஆகப்பெரிய அவ்வட்டத்தில் ஈதர், ஈரம் எல்லாம் உண்டு. இந்நாவலில் அது குறைவாய் ஒரு பக்கத்து வீட்டு ஆயா, கும்பகர்ணன், ஜெனீயின் தகப்பனின் அன்பு என அது குறைவாக வருகிறது. பிரபஞ்சமளாவி துடுப்பாடுவதற்கான ஆன்மாவை 20ஆம் நூற்றாண்டு பாழடைந்த மூளை சிதறடித்து விட்டது. நாவலின் வடிவ ஊடாக பகவத்கீதை, கவிதைப் பக்கங்கள் நடுவை கறுப்பால் வகிர்ந்த விவிலியம், கிராஸ் வேர்டு, மாந்தரீக செம்பு பட்டயம், பொது அறிவுப் பரீட்சையில் டிக் செய்யும் கேள்வி வகை அனைத்தும் வருகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் அறிவு பெருத்த சாத்தியப்பாடு இது. அறிவு பெருத்தவன் நோவு பெருத்தவன். சாருவின் வலியோ பக்கத்துக்குப் பக்கம் விரவிக்கிடக்கிறது. உறுப்பைக் கடித்தாலும் வலி ஏற்படுகிறது; ஆன்மா நசுக்குண்டாலும் வலி ஏற்படுகிறதென்பது நரம்புகளின் யாக்கைக் கட்டமைப்புத் துரோகம்.

மொழிச் சாட்டையில் நான் வைப்பதுதான் குஞ்சம் எனப் பலரும் அறிவித்துவிட்ட ஜனநாயகத்தில் வடிவம், உள்ளடக்கங்களில் தலையிடுவது நாவல்களை விமர்சிப்பது ஆகாது. இக்கட்டத்தில் படைத்த மனதின் பாவத்தை (மனோபாவத்தை) பேசுவதே விமர்சனம் என்றாகி விடுகிறது.

இந்நாவலில் வருகிறபடியெல்லாம் இல்லை என யாராவது சொன்னால் அவர்கள் பொய் சொல்லிகள். அவர்களை ஏமக்கொல்லி நோய் ஆட்கொண்டு விடும். இப்படித்தான் இருக்கின்றன (அ) இப்படியும் இருக்கின்றன. ஆனாலும், அநியாயத்துக்கு சிதைந்த மனம் 20ஆம் நூற்றாண்டுடையது. சில அத்தியாயங்களில் முற்றுப் புள்ளிகளை நிராகரித்திருப்பது இம்மனதின் குளறுபடிதான். இதற்கு வலு சேர்க்க ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் செத்த

மூளை வேறு. ஆனால் இதைப்படிக்கிற வாசகன் அல்லது வாசகி தனது மூளை வளத்தினால் முற்றுப்புள்ளி வைத்துப் படிக்கும் திறன் பெற்றிருப்பார்கள். திறன் என்பது ஆன்ம வளர்ச்சி ஆகாது என்பதும் ஒருசார் உண்மை. எத்தனை சிதைவினூடும் தொழில் நுட்பங்களும் ரசனையும் வளர்ந்து விடுகின்றன. தன்னைத்தானே பின் அட்டையில் சாரு சித்தரிக்கிற அளவு சிதறுண்ட ஒரு மனதிற்கு இத்தனை அழகான புத்தக முகப்பும் கவிதையின் ஊடே பிதோவனின் ஐந்தாம் சிம்ஃபொனியும் சாத்தியமில்லை. நாவலின் சுவாரசியத்திற்கு அவரது குறும்பும், ஓட்டத்திற்கு (தறிகெட்ட ஓட்டம்தான்) அவரது ஊர் சுற்றும் மற்றும் புத்தக வாசிப்பு அனுபவங்கள் கைகொடுக்கின்றன. மாதக்கணக்கில் சில அத்தியாயங்களும், மணிக்கணக்கில் சில அத்தியாயங்களும் உருவாகி நாவலை நிரப்புகின்றன. ஒருநாளின் ஒருமணி இடைவெளியில் சிகரங்களுக்கும், பள்ளத்தாக்குகளுக்கும் இடையிலான ஊசலாட்டத்தை நம் சாதனங்கள் மற்றும் மனிதர்களால் அனுபவித்து வருகிறோம். அந்தச் செயல்பாடு நாவலையும் ஆட்கொண்டிருக்கிறது. அத்தியாயங்களின் இலக்க வரிசையை மாற்றி எண்ணிட்டிருந்தாலும் அதில் ஆச்சர்யம் கொள்ள ஏதுமில்லை. வாழ்வின் குரூரப் பட்டியல் அப்படி ஆக்கியிருக்கிறது. கதை கேட்கிற (சமயத்தில் சொல்கிற) வாசகி என்னவாக இருக்கக்கூடும் என்கிற முதலாம் அத்தியாய நிர்ந்தாட்சண்யமே சில குரூரங்களின் சாட்சி. கவிதை எழுதுவது, கிசுகிசு எழுதுவது, பயணக் கட்டுரை எழுதுவது, 'தியாகச் சுடர்' பெண்கள் டைப்பில் நாவல் எழுதுவது எனப் பலதர்ப்பு விற்பன்னர்தான் இந்த நாவலாசிரியர் என்கிற உண்மை மழைக்கால வைப்பர் போல ஆடிக்கொண்டே இருக்கிறது பயணத்தின் முன்னாடி, வைப்பரைக் கடந்து அந்த மழைக்காலப் பாதை சகதி, மண்டையோடுகள், எலும்புத்துண்டங்கள், தழும்பு கொண்ட உறுப்புகள், நாகரிகத்தின் சவங்கள், எப்போதாவது ஒரு இரவின் வெண் பூ, சாலையோர 'டாபா' எல்லாம் நிரம்பியதாக இருக்கிறது. இருபதாம் நூற்றாண்டு வாழ்வின் 'லட்சண முடி' இந்த அளவில்தான் இருக்கிறது எனக்காட்டுகிறது சாருவின் தீர்மானம்.

உலகின் சகலத்தையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி ஒரு நாவல் எழுத வேண்டுமெனில் மரங்கள் யாவையும் அழித்துக் காகிதம் தயாரிக்க வேண்டுமென்பதால் சாரு தனக்கும் பலருக்கும் இஷ்டமான இயல்பாக்க விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதில் அதிகம் 'தெறமை'யைக் காட்டியிருக்கிறார். ஆகவே, இதைப்படிக்கிற வாலிப மற்றும் வயோதிக இருபால் வாசகரும் தன்பால் தவிரவும் சகபால் எதிர்ப்பில் போதாததற்கு மிருகங்கள் பால் மீதுறப் போதுமான கிளர்ச்சி உடையதாயிருக்கிறது நாவல். ஆதலினால் ஃபோர்னோ சேகரிப்பாளர்களது கிட்டங்கியில் கட்டாயம் இடம்பெற வேண்டியது இது. ஓ.... இந்திரியத்தின் பிரளயத்துக்கு

இன்னுமொரு பிரவாகம்.

நாவலின் இன்னொரு பக்கம் கந்தக வாடை, வெடிகுண்டு, இலக்கிய வம்பு, துயரங்கள், ஒரு தகப்பனின் தவிப்பு என்பதாய் இருக்கிறது.

இன்வெர்ட்டட் கமாக்களும், முற்றுப்புள்ளிகளும் இன்றியே புரிந்துவிடும் நடை சாருவுடையது. ஜனரஞ்சகச் சார்பின் கொடை அது. ஆன்ம விசாரமும் ஆழமுமாய்த் தோற்றமளிக்க இதில் கவிதைகள் உண்டு. இந்நாவலைப் புனிதப்படுத்த என்று குட்டி இளவரசி ஒருத்தி வருகிறாள். (குட்டி இளவரசி மட்டும் இல்லாவிட்டால் சிறு பத்திரிகையாளர்களின் இடம் இட்டு நிரப்புவதற்கு இயலாது போய்விடும்)

நாவல் படித்து முடிக்கையில் உள்ளாக சாருவின் பெருவிருப்பம் ஒன்று தெரிகிறது. தஸ்லீமா நஸ்ரீன், சாலமன் ருஷ்டி போல மறைந்து திரியும் சாகச எழுத்தாளராக அறியப்படவேண்டும் என நினைக்கிறார். இதை விடவும் அதிர்ச்சிகளைத் தரிசித்து விட்டு முதுகு சொறிந்து கொண்டு கொட்டாவி விடுகின்றன இருபதாம் நூற்றாண்டு மூளைகள். அதேநேரம் செத்த மூளைகள் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டை விட இப்போது எண்ணிக்கையில் அதிகம் - கூடவே சிதைவுகளும். □

(ஜீரோ டிகிரி (நாவல்), கிரகணம் வெளியீடு, சென்னை; விலை : ரூ.100)

ஏதோனிவிருந்து வெளியேறுகிறான் ஆதாம்

தர்க்கம் அதர்க்கம்
அனுபுதி பிரக்கை
இடதுசாரி வலதுசாரி
முற்போக்கு பிற்போக்கு
எதார்த்தம் நவீனத்துவம்
மந்திரவியல் எந்திரவியல்
தரிசனம் அதரிசனம்

அய்யோ
என்னை இழுத்துக் கொண்டுபோய்
புட்களில் குதித்து அண்டத்தை மென்று துப்பும்
மழவை ஆட்டின் மெளனத்துக்குள்
புதைத்து விட்டுப் போங்கள்...

பிரபஞ்சத்தைக் கற்றுக் கொள்ளாத
சூன்ய வெளியின் அண்மையில்
உறுப்பை மறைத்து உட்கார்ந்திருக்கலாம்
பின் நவீனத்துவக் கவிதையின் நிர்வாணம்

—பாலை நிலவன்

மெல்லிய இழையில் பின்னல் கோலம்

தி. ஸ்ரீனிவாச ராஜகோபாலன்

சுப்ரபாரதிமணியனின் ஒரு குறுநாவலும், ஏழு சிறுகதைகளும் அடங்கிய தொகுப்பு “நகரம் - 90.” சிறுகதையில் தொடங்கி குறுநாவலில் வாசிப்பை முடித்தேன். அந்தத்திலிருந்து ஆதி வரை.

சுயசரிதைப் பாணியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. “குவியல்”, வீட்டு வேலைக்காரி சத்யம்மா. துணிதுவைத்தல், பாத்திரம் துலக்குவது அவள் வேலை. அசுத்தத்தின் அருசியிலிருந்து மீள குடிப்பழக்கத்திற்கு ஆளாகிறாள். பாதாளச் சாக்கடையில் அன்றாடம் முழுகி எழும் பணியாளன் ஏன் குடிக்கிறான்? சத்யம்மாளின் கதையும் அதுவே. ஒரே மகன் குடிமகன்களிடமிருந்து காலி பிராந்தி, பீர் பாட்டில்களை கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பெற்று அவற்றைக் காசாக்குகிறான் கொஞ்சம் கொஞ்சம் ருசி பார்த்து விட்டுத்தான். வயதுக்கு வந்து கல்யாணத்திற்கு காத்திருக்கும் இரண்டு பெண்கள் வேறு. சில நாட்களாக சத்யம்மா வேலைக்கு வரவில்லை. பாரம், கதை சொல்லியின் மனைவிமேல் இறங்குகிறது. கணவனை நெருங்கி பாட்டில் வாங்கி வருமாறு கூறுகிறாள். அதிர்ந்து போகிறாள் அவன். மனித மனத்தின் அசைவுகளை கோடி காட்டுகிறார் ஆசிரியர். அது சரி, ராப்பிச்சைக்குரல் ஏன் அடிக்கடி ஒலிக்கிறது?

“பலிகள்” இன் களம் ஹைதராபாத், செகந்திராபாத் நகரங்கள். நான் என்கிற பாணியிலேயே இந்தக் கதையும் நகர்த்திச் செல்லப்படுகிறது. திடும் திடும் என்று எழும் மதக்கலவரங்களிலிருந்து விடுபட தமிழ்நாட்டிற்கு மாற்றல் வாங்கிக் கொள்கிறான் அவன். ரயில் நிலையத்தில் தன்னைப் போலவே தப்பிச் செல்லும் ஒரு இளம் பெண்ணைச் சந்திக்க நேரிடுகிறது. கனிவு காமத்தைவென்று விடுகிறது. கதை இது தான். செக்ஸியாக, கிளு கிளப்பூட்டும் வகையில் எழுத முடியாது என்று யார் சொன்னது என்று கேட்கிறார் ஆசிரியர் “அர்த்தநாரீஸ்வரம்” கதையில் அதே சமயம் அவர் சிந்தனையில் வக்ரமில்லை. ஆகவே எழுத்திலும் ஆபாசமில்லை. மென்மையே வெளிப்படுகிறது. படித்து ரசிக்க வேண்டும்.

வழுக்கைத்தலையனான கிட்டு சாமி ‘விக்’ பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகிறான். எந்த மாதிரியான ‘விக்’ தனக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும் என்று நண்பர்களுடன் விவாதிக்கிறான். கல்யாணமும் ஆகிவிடுகிறது அவனுக்கு. மனைவி கனகவல்லிக்கு உள்ளூர வருத்தம்தான். போதாக்குறைக்கு சிகை அழகனான சுரேஷ்குமார் என்கிற கனகவல்லியின்

உறவினன் வேறு அவர்கள் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வந்து வெறுப்பேற்றுகிறான். இப்படியாக செல்கிறது “தோற்றங்கள்”. அருமையான கதை. உறுத்தலில்லை. சோகத்தை உள்ளடக்கிய ஒரு ஹாஸ்யம். அந்த நாளில் மகாலிங்க சாஸ்திரி என்ற M.A.,B.L. படித்த எழுத்தாளர் ஒருவர். ‘லக்ஷ்மி வண்டு’ என்ற கட்டுரையொன்று எழுதியிருந்தார். அற்புதம். கொனஷ்டை, எஸ்.வி.வி., சின்ன அண்ணாமலை, தேவன் கண்முன் தோன்றிமறைகிறார்கள். சார்வாஹன் என்று ஒரு எழுத்தாளர். ஒரு கதைதான் படிக்கக் கிடைத்தது. போதுமே. ஒரு பாளை சோற்றுக்கு ஒரு பருக்கை பதம்.

மக்கட்பேறில்லாத ஒரு பெண் தன் உணர்ச்சியை, உள்ளக் குமுறலை இப்படியும் வெளிப்படுத்தலாம் என்று எடுத்துக்காட்டுகிறது “யோகம்”. வறண்ட பூமியல் ஒரு இடத்தில் போரிங் போடப்படுகிறது ஜலயோகியின் ஆலோசனைப்படி. Water Divinerக்கு எத்தனை பொருத்தமான தமிழ் பதம். இடம் கன்னியப்பனின் மனைவி சரஸ்வதிக்கு சொந்தமானது. அவளுக்கு குழந்தையில்லை. உற்றார் ஊராரின் ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் ஆளாகிறவன். ‘குபுக் குபுக்’ கென்று தண்ணீர் கொட்டவும், மடை திறந்தாற் போல் மகிழ்ச்சிச் சொற்கள் பிறக்கின்றன அவளிடமிருந்தும் “நான் மலடியில்லே, நான் மலடியில்லே” படித்து பார்த்தால் ரசனை ஊற்றெடுக்கும் உள்ளத்தில்.

ஐந்து மகன்களைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கி, மணமுடித்து வைத்தவள் அவள். என்றோ ஒரு காலத்தில் கல்யாணமான புதிதில் கணவனுடன் மைசூர் சென்றவள், ஒரு சிமினி விளக்கு வாங்கி வந்திருக்கிறாள். வருஷக்கணக்காய் அதைப் போற்றி பாதுகாத்து வருகிறாள். புகை நீக்கி சிமினியைப் பளபளப்பாக்குவதில் அலாதி மகிழ்ச்சி உடவளுக்கு, சின்னம்மிணி அவளுடைய கடைசி மருமகள், மற்ற ஓர்ப்படிகள் மாமியாரை கேலியும் கிண்டலுமாகப் பேசும்பொழுது, சின்னம்மிணி மட்டும் அவள் உள்ள வேட்கையைப் புரிந்து கொள்கிறாள். மைசூருக்கு அவளை அழைத்துச் செல்லவும் விரும்புகிறாள். அப்பொழுது மாமியார்க்காரி சொல்கிறாள்,

“நீங்க ரெண்டு பேரும் போயிட்டு வாங்க

வாழ்ந்து முடிச்சவ நானு நீங்க வாழப் போறவங்க.”

“பிரகாசம்” – A delicate study of human psychology, especially of the aged. சிவராம ரெட்டி பணி ஓய்வு பெற்றவர். வீட்டில் மனைவி சிவகாமியுடன் மனஸ்தாபம் ஏற்படும் போதெல்லாம், பார்க், தியான மண்டபம் என்று ஒதுங்கி விடுவார். தனிமையை நாடி, அமைதியைத் தேடி. முதுமை தன் முத்திரைகளை அவர் மீது பதிக்கத் தொடங்கியது. சர்க்கரை வியாதி. பக்கவாதம் இப்படியென்று அவருக்கு பணிவிடை செய்வதிலும் வீட்டு வேலைகளை கவனிப்பதிலுமாக பெரும்பொறுப்பு சிவகாமிக்கு. உடல் அசதி,

மன உளைச்சல் ஏற்பட்டு விடுகிறது அவளுக்கும். அவளுக்கு மட்டும் வயது ஏறாதா என்ன? வேலைக்குப்போகும் மருமகளுக்கு வீட்டுக் காரியங்களைக் கவனிக்க நேரமேது. இந்தச் சூழலில் சுற்றுலாச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை முளைத்து விடுகிறது ரெட்டிக்கு. மனைவியுடன் கிளம்பி விடுகிறார். பஸ்ஸில் அவர்களிடையே சின்னச்சின்ன சம்பாஷணைகள். கொஞ்ச காலமாகவே அவர்கள் நடத்தி வந்த, வாழ்க்கையின் அவலம் தாளாமல், எங்காவது தொலைந்து போய்விட வேண்டுமென்று அவரவர்கள் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஒருவர் எண்ணம் மற்றவருக்குத் தெரியாதது தான் இதில் விசேஷம். சிவகாமி முந்திக் கொள்கிறாள். மறுபடியும் ஒரு மனோதத்துவக் கதை. சிறப்பான கதை. மக்களிடையேயும், அரசாங்கத்திற்கும் விழிப்புணர்வு ஏற்படவேண்டுமே. இதுவே ஆதங்கம். “சந்தராமசாமியின் கதைகள்” தொகுப்பில் இப்படி ஒரு கதை வருகிறது. பாறாங்கல் மாதிரி அது நெஞ்சை அழுத்துகிறது. “தொலைதல்” வேறு விதத்தில் உள்ளத்தைத் தொடுகிறது. Sits pretty light on the heart.

“நகரம்-90” குறுநாவல், செகந்திராபாத், ஹைதராபாத் நகரங்களை அவ்வப்பொழுது ஆட்டிப்படைத்து, மக்களின் வாழ்க்கையை நிலைகுலையச் செய்துவரும் மதக்கலவரங்களை பின்னணியாக வைத்து புணையப்பட்ட நெடுங்கதை. மல்லேஸ், சரஸ்வதி, காந்தி, பிரகாஷ் ஆகியோர் பிரதான பாத்திரங்கள். இவர்களை முன்னிறுத்தியே கதை நகர்த்திச் செல்லப்படுகிறது. முஸ்லீம்களும், இந்துக்களுமாகிய சில உப பாத்திரங்கள் கதையோடத்திற்கு துணைபுரிகின்றனர். ஆழமும் அகலமும் அளிக்கின்றனர். அரசியல்வாதிகள் தங்கள் சுயநலத்திற்காக, மதக்கலவரங்களுக்கு வித்திட்டு மக்கள் நலவாழ்வைப் புறந்தள்ளி அவர்கள் வாழ்க்கையை சீர்குலைக்கிறார்கள் என்பது சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. நீதி போதனையாகத் தராமல் ஒரு Messageயை முன்னிறுத்தி இருப்பது பாராட்டத்தக்கது. குமுதம் - ஏர் இந்தியா இணைந்து நடத்திய இலக்கியப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற படைப்பு இது.

படைப்பிலக்கியத்தில் தனது அணுகுமுறை எத்தகையது என்பதை ஆசிரியர் இத்தொகுப்பில் கோட்டு காட்டியிருக்கிறார். தனக்கு மொழிப்பற்று உண்டு. ஆனால் மொழி வெறிகிடையாது. ஆங்காங்கு விரலிக் கிடக்கும் சமஸ்கிருத, ஆங்கில பதப்பிரயோகங்கள் இதற்கு சான்று. சத்யஜித்ரே, மிருணாள் சென், ராஜேஷ்கன்னா, டிம்பிள் கபாடியா தலை காட்டுகின்றனர் சில கதைகளில். திரைப்பட ரசனை மிக்கவர் ஆசிரியர் என்பது தெளிவாகிறது. மிளகாய்ப் பொடி, காய்ச்சின எண்ணை சமாசாரம் நசிநுதீன்ஷா திறம்பட நடித்துள்ள ‘மிர்ச் மசாலா’ திரைப்படத்தை கண் முன்னே கொணர்கிறது. முழு முழு வாக்கியங்களாக இராமல், எழுவாய்,

பயனிலை என்கிற இலக்கண மரபுகளை மீறி உடைத்து உடைத்து கையாளப்படும் Staccato முறை நன்கு கையாளப்பட்டுள்ளது. அதிகமான பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்படும்போது உரையாடலில் பங்கெடுப்பவர்கள் யார் எவர் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமம் ஏற்படுகிறது. இந்தக் குறை "நகரம் -90"ல் காணப்படுகிறது.

வெவ்வேறு மணம் கொண்ட மலர்களின் மணம் கவருடன் கதம்பம் இந்த தொகுப்பு.

(நகரம்-90/சுப்ரபாரதிமணியன்/குமரிப்பதிப்பகம்/விலை : ரூ 27/-

நிலம் நினைக்கும்

அகல் மாதிரி எரியும் லாந்தர் விளக்கும் கையுமாய்
ராவில் ஒரு தடவை கற்றி விட்டு;
நெருஞ்சி முள் குத்தினாலும் வேலி கருவை குத்தினாலும்
நண்பகலில் சாப்பாட்டுக்கு பிறகு ஒரு முறையும் கூட
தாத்தா சென்று வருவார் அறுவடை முடிஞ்சு
தரிசாய்க் கிடக்கும் நிலத்துக்கு.

காரணம் கேட்டால் ஒருமுறை முறைச்சபின்
தணிந்த குரலில்

வியர்வை துடைச்சுக் கொண்டு கூறுவார்:

"நான் விளைஞ்சு கொடுத்தாதான்
என்னைப் பாக்க வருவியோ....

இல்லாட்டி வரமாட்டியேன்னு நிலம் நினைச்சுக்கும்டா"
தாத்தா பேணிய நிலம் அப்படி இருந்தும் வித்துட்டு டவுனுக்கு
ரயில்வே ஸ்டேசன் ஓட்டா மாதிரி போகிற வரப்புவ மிதிச்சு
நானும் கடக்கறப்போ நினைச்சதுண்டு;
தாத்தாவைப் புதைச்ச சடுகாட்டு மணல்கூட (ரெண்டு கைப்புடி)
இப்ப இருந்தா கூட போதும்

ஒரு நிமிஷம் வயல் சந்தோஷப்படும்,
நிலம் நினைக்கும்.

பா. சத்தியமோகன்

பெண்கவிகள்:

கவிதையாய் மாறிய மரம்

மலையாள மூலம் : ரோஸ்மேரி

தமிழில் : நிர்மலாயா

என்றும் நானொரு மரத்தைக் காண்பதுண்டு;

ஆயிரமாயிரம் கிளைகளை விரித்து நிற்கும்

ஒரு ஆலமரம்.

ஒவ்வொரு இளம்காற்றிலும்

நாட்டியமாடுகின்றன அதன் இலைகள்.

மௌன இசையைப் பொழிகின்றன,

அசையும் சிறு இதயங்கள் அவை.

ஒரு பட்டாம் பூச்சியாய் பறந்து சென்று

ஆலிலைகளைத் தொட்டுத் தழுவி

அந்த மோக நடனத்தில்

பங்கேற்க விருப்பம் எனக்கு,

அம்மரம் என் களவு!

ஒரு காற்றாய்ப் பறந்துச் சென்று

அதை நான் முத்தமிட்டுமா?

ஒரு கிளியாய் பறந்து எழுந்து

ஆலிலை விளிம்பில் கூடு கட்டி

அந்த நடுங்கும் இதயங்களில்

ஒன்றாகபடுமா?

ஒரு மழையாய் பொழிந்து

அக் கிளைகளை நனைக்கட்டுமா?

வெயிலாய் ஒளிர்ந்து அவற்றிற்கு

இளம் சூட்டைத் தரட்டுமா?

மரம் ஒரு கவிதை.

அது நகரின் மத்தியில்

பசும் வனத்தை உருவாக்கி

வழிப்போக்கனுக்கு நிழல் தருகிறது;

அது என் களவு

மரமாய் மாறி

வளைந்து நிற்கிறது

ஆம் அந்த மரம் ஒரு கவிதை. □

போர்வை

மலையாள மூலம் : சாவித்திரி ராஜீவன் தமிழில் : நிர்மால்யா

உருகும் வெயிலிலிருந்து
உதிர்ந்து விழுகிறது மீண்டும் ஒருநாள்
கசியும் மனசிலிருந்து மீண்டும்

ஒரு பாடல்

பேருந்து நிறுத்த நெரிசலில்
நோய்செய்தியைச் சொல்கிறாள் ரமணி
கோப்புகளுக்கு நடுவில்
சம்பள உயர்வு விவாதம்.

பாலத்திலிருந்து தவறிவிழுந்த கும்பல் மரணம்

நரைத்த முடி, நகை கடை விளம்பரம்

குஞ்சிரி ராமனின் தந்திரம்

கலப்படம் செய்யப்பட்ட

தினசரி செய்திகளுக்கு

ஒரே தொனி?

நகரத்தின் மீது

துயருறுபவனின் இதயமாய்

மறைகிறது பகல்

இலங்கைக்குப் போன ராமனுக்காக

அயல்வாசி சீதா காத்திருக்கிறாள்

தீய சகுனங்களுடன் கருப்புப் பூனை

நேரம் தவறாது ஓடும் கடிகாரத்தில்

நள்ளிரவு

விளையாட்டு விமானத்தைத் தொலைத்து விட்டு

தாத்தாவின் போர்வைக்கடியில்

உறங்குகிறது குழந்தை.

உருகும் வெயிலிலிருந்து

உதிர்ந்து விழுகிறது மீண்டும் ஒருநாள்

கசியும் மனசிலிருந்து மீண்டும்

ஒரு பாடல்

ஐந்து நதி சங்கமத்தில்
இளைஞர்களின் வேட்டை
ராமேஸ்வர கரையில்
அகதிகளுக்கு வரவேற்பு
தலைநகரில் முடிவடையாத
ஓரங்க நாடகம்
பூழ்கும் கப்பலில்
கூக்கூரல்.

நிலவு அஸ்தமித்த இந்த இரவில்
இருள் விளையும் இந்த இரவில்
தீய கனவுகளால் கிழிபடாத
ஒரு போர்வையை யார் தருவார்கள்
போர்வையை யார் தருவார்கள்.

திருக்குறள் பண்பாட்டு ஆய்வு மையம்
வழங்கும்
வள்ளுவம்

(இரு திங்கள் இதழ்)

புதிய பார்வையில் அறிவியல் அணுகுமுறையில்
ஆய்வுக் கட்டுரைகள்.

திருக்குறள் தொடர்பாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளின்
வரலாற்றுப் பதிவேடு.

அறிஞர்களின் துணையில் மலரும் வாழ்வியல் ஏடு.

நல்ல தாள் - சிறந்த அச்ச - அழகிய

ஒலியங்கள் - சிறந்த வடிவமைப்பு.

திருக்குறள் களஞ்சியம்

திருக்குறள் பற்றி வெளிவந்துள்ள நூல்கள் பற்றிய தகவல் களஞ்சியம்.

ஆயிரக்கணக்கான கட்டுரைகள் பற்றிய அரிய தகவல்கள்.

திருக்குறளை ஆராய்ந்த அறிஞர் பெருமக்களின் ஆய்வுகள்.

திருக்குறள் அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், புலவர்கள் பற்றிய

அரிய குறிப்புகள்...

விவரங்கட்கு

திருக்குறள் பண்பாட்டு ஆய்வு மையம்

கவிதா நிலையம்

31, பனிபூண்டார் வீதி

விருத்தாசலம் 606 001

சர்க்கஸ்க்காரி

தெலுங்கில் : கொண்டேபடி நிர்மலா

தமிழில் : தி.சு. சதாசிவம்

ஒரு குளோபின் ஊசிமுனையை கடித்துப்பிடித்து
அரங்கம் வரம் அச்சிறு பாவடைக்காரிக்கு
ஒரெண்ணமே உள்ளதெனத் தோன்றும்.
என்னை, வியப்பில் வாய்பிளந்து பார்க்க வைப்பது.
ஒரு பட்டு நாடாலைப்போல அவள் தன்னுடலை
வளைத்து மடிக்கிறாள்.
வாத்யயிசை முழங்குகிறது.
பாட்டுகளல்ல நான் கேட்பது
ஏதோ தென்படாத தெய்வத்திற்கு பலிகொடுக்குமுன்புள்ள
மந்திர உச்சாடனங்கள் மட்டுமே.
கழைக் கயிற்றிலிருந்து சற்று தவறிவிழுந்தால்...
நஞ்சு நகம் நீட்டுகின்ற புலி...
யானையின் காலின்கீழ் நொறுங்குகின்ற இதயம்.....
ஆனால் அவளோ பூட்டிக்கொண்ட
புன்சிரிப்போடு தொடர்கிறாள்.
நான் இதையெல்லாம் வாரிவிழுங்குகின்றேன்
மேலும், மேலும்,
நான் பார்த்து மகிழவேண்டும்.
மேலே பார்க்கின்ற எனது முகம்
ஒரு இடலராகின்றது.
குளிர்மானம் உறிஞ்சிக்குடிப்பதைப்போல்
அரங்கில் தசைகளுடைய
நரம்புகளுடைய பிரகடனங்கள்
நான் ரசித்துப் பார்க்கிறேன்
அவள் பெருங்கடலின் உருவம் கொள்கிறாள்.
அவள் இந்திரனாகிறாள்.
பிறகு பீஷ்மராகிறாள்.
அம்புப்படுக்கையில் பிதாமகன்
ஒளிவீசும் விளக்குகளின் நடுவில்
எனது உடல் முழுவதும் கண்களாகின்றது.
ஆனந்தகளிப்பேறி நான் சீழ்க்கையடிக்கிறேன்.

சுதிரைப் பந்தயத்தில் நான் தோற்றதுண்டு,
காசமேயற்ற

மனிதச் சதையும் எனது

பணத்தைப் பறித்ததுண்டு.

இப்போது நான் களிபேறுகொள்கிறேன் 'இன்னும் இன்னும்'
நான் உரக்கக் கூவுகிறேன்,

ஒருமுறையேனும் அவளது உடலை

கொலை செய்வதற்கு

பனிப்படலம் போல் 'ஓப்பனை' யணிந்த

வியர்க்காத முகங்கள் எனக்கு விருப்பமில்லை.

அச்சஓடையில் மூழ்கிசெத்த முகங்கள்.

நான் காலாயிலிருந்து வெளியே போகிறேன்.

பசியில் வாடிய வனவிலங்குகள்

என்னைப்பார்த்து அஞ்சுகின்றன.

□

காவ்யாவின் புதிய நூல்கள்

ரூ.	ரூ.
மனோகரன்:	வெங்கட் சாமிநாதன்:
மதுரைச் சீமையிலிருந்து	அக்ரகாரத்தில் கழுதை (சினிமா) 60.00
ஒரு மண்வாசனைக் கவிஞன் 40.00	நகுலன் கதைகள் 60.00
க. முத்தையா:	சுந்தரபாண்டியன்:
சங்ககால மறவர் 40.00	அந்தி (நாவல்) 40.00
க. சன்முகசுந்தரம்:	பாவண்ணன்:
புதுவை நாட்டுப்புறவியல் 50.00	அடுக்கு மாளிகை (சிறுகதை) 50.00
பழமொழிக் கதைகள் 25.00	கப்ர்பாரதிமணியன்:
நாட்டுபுற இலக்கியத்தின் 30.00	சாயத்திரை (நாவல்) 50.00
செல்வாக்கு 30.00	இரா. நடராசன்:
விடுதலை வீரர்கள் 50.00	பாலிதீன் பைகள் (நாவல்) 40.00
சுந்தர பாண்டியன்:	சக்தி பெருமாள் & வெ. சரோஜா:
மேலும் பகல் கனவுகள் 30.00	அரங்கவியல் 50.00
(கவிதை)	சன்முக சுந்தரம்:
சிற்பி:	கன்னட நாடோடிக் கதைகள் 45.00
சச்சிதானந்தன் கவிதைகள் 40.00	சோலை சுந்தரபெருமாள்:
சோலை சுந்தர பெருமாள்:	தஞ்சை சிறுகதைகள் 150.00
நஞ்சை மனிதர்கள் (நாவல்) 40.00	
அரசி:	
எங்கிருந்தாலும் (நாவல்) 50.00	● தபால் செலவு இலவசம்
ப. கிருஷ்ணசாமி:	● பதிவுத் தபாலுக்கு ரூ.10 சேர்க்க
அடிவாழை (சிறுகதை) 40.00	● விலை யட்டும் MO/DD செப்க
ந-முத்து மோகன்:	● VPP இல்லை
அமைப்பியல் பின் 60.00	
அமைப்பியல்	
வெளி ரங்கராஜன்:	
தற்காலத் தமிழ் நாடகங்கள் 60.00	

KAAYYA
16, 17th Cross,
Indiranagar Ind Stage
Bangalore - 560 038
Phone : 080 - 5251095

கூடு

தெலுங்கில் : வி. அனூராதா

தமிழில் : சாந்தாதத்

குச்சிகள் சருகுகள் சேகரித்து
கூடு துவங்கின பறவைகள்
இடமற்ற நகரத்தில்
எல்லைவரை விரிந்தன எம் முயற்சிகள்
'இதோ இந்தப்பாறையிலிருந்து அந்த கள்ளிச்செடிவரை
கள்ளிச் செடியிலிருந்து அந்த சின்னக்குட்டை வரை படுக்கையறை
அந்தப்புதர் இருக்கிறது பாருங்கள், அங்குதான் சமையலறை
அதோ அந்த பனைமரம் பக்கமாய்த்தான் உங்க ஃப்ளாட்!
இரண்டாம் மாடிகளே...?
ஊருக்கு வெளியே பரந்த மைதானத்திலிருந்து
அதியழகாய்த்தெரியும் ஆகாயம்...'
அதன் உயரத்திற்கு எம் ஆசைகளை வளர்த்தார் தரகர்.
வெகுநாளாய்க் கனன்று கொண்டிருக்கும் கனவு... சொந்த வீடு...?
சொற்பக்கையிருப்பு அட்வான்சுக்காயிற்று
உடம்பு மீது நகைகள், ஆபீசின் அத்தனைவித லோன்கள்...
அதோடு போயிற்றா...?
'அடேய் கண்ணா, என் செல்லக்குட்டி இல்லே
உன் கிட்டி பாங்க் கொஞ்சம் குடும்மா
அடி இவளே, உன் அஞ்சறைப்பெட்டியில்...
அடேடே... ஒளிச்சுவச்சிருக்கேன்னு சொல்லலே...
சும்மா விளையாட்டுக்காய் நீ...!
முட்டை பொரித்தன பறவைகள்
பெண்ணைப்பெற்றவன் பொறுமைபோல் வளர்ந்தன கடன்கள்
அதிரும் நெஞ்சம்... அணிந்துகொண்ட புன்னகை...
எப்படியானால் என்ன... கிருகப்பிரவேசம்?
கூட்டில் பறவைக்குஞ்சுகள் பறக்கக்கற்றுக்கொண்டன
டி.வி. திரைமுன் என்பிள்ளைகள் 'மினியேச்சர்' பிரபஞ்சம்
உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
இறக்கை முளைத்த குஞ்சுகள் சுதந்திரமாய் ஆகாயத்தில் பறந்தன
என் பிள்ளைகள் மூன்றடி பால்கனியில்
வாழ்க்கையை முடக்கிக்கொண்டு...

விமர்சனம்

கன்னடத்தில் : சவிதா நாகபூஷண்

தமிழில் : தி.சு. சதாசிவம்

நீ நின்ற நிலத்தை
நந்தவனமென்றோ
இருந்த பாறையை
ஐராவதமென்றோ
நடனமாடிய அழகு
நடராஜனைப் போன்றதென்றோ
ஏற்றுக்கொள்ள
என்னால் இயலாது.

நீ வேடக்கையாய்
ஆற்றில் நீந்தியதை
கடல் கடந்ததையெல்லாம்
வியந்துபோய் பார்க்க
என்னால் இயலாது.
நீ மணம் பரப்பியது
மந்தாரையென்றோ
பூசியது சந்தனமென்றோ
மெய்ப்பிக்க
என்னால் இயலாது.

நீ கிழித்த கோடெல்லாம்
மந்திரக் கட்டங்களாக
சுழற்றிய பூஜ்யம்
சூரியனே என அஞ்சி நிற்க
என்னால் இயலாது.
உண்மையைச் சொன்னால்
எனக்கு வெளிச்சத்தின் மீது
காதலோ இருட்டின் மீது
இருட்டின் மீது
இரக்க உணர்வோ இல்லை.

எனது தோட்டத்தில் நூறு நூறு
மனம் விரும்பும் நிறங்களில் மலர்களுண்டு
மாமரத்தைத்
தொட்டடுத்து
வேப்பமரங்களும் உண்டு.
பாவக்காயும் பூசணியும்
ஒரே பந்தலைப்
பற்றிப் படர்ந்திருக்கும்

சிலரை முகடுக்குயர்த்தியது
விருப்பத்தாலல்ல
பலரை ஆழ்பள்ளத்தில்
ஆழ்த்தியதும் தற்செயலானதல்ல.

அம்மாவிடம்

கன்னடத்தில் : எஸ். உஷா

தமிழில் : தி.சு. சதாசிவம்

அம்மா, தயவுசெய்து
வானத்தின் குறுக்கே சேலையை நீட்டிப் பிடித்து
வெளிச்சத்தை மறைக்காதிரு
வாழ்க்கையின் பச்சையிலைகள்
வெந்து வெளுக்காதிருக்கட்டும்...

‘உனக்கு பதினேழாச்சு,
துள்ளி குதிச்ச நடக்காதே
போற வரவங்களைப் பாக்காதே
காத்துல மிதந்து நடக்காதே’
அம்மா இப்படி சொல்லாதே.
அந்தப் பாட்டை இனியும் பாடாதே
அம்மாவினம்மாவும் அவரது அம்மாவும்
அவருக்கு அம்மாவும் என்னைப்போன்ற
சின்னஞ்சிறு சிறுமிகளின் காதில்
மகுடியில் ஊதிய அந்தனாகம்
இனியும் முணுமுணுக்காதே.
இதோ நான் படமுயர்த்துகிறேன்
யாரையாவது நான் கொத்தியாகணும்.

நஞ்சைக் கச்சியாகணும்.
வழிவிடு, நான் போகிறேன்.

முற்றத்துத் துளசிமாடத்தை வலம்வர
வாசலில் கோலமிட்டு சொர்க்கம் சேர
காற்றும் வெளிச்சமும் முட்டுமோதி மரணமடைய
கடவுளை வணங்கி - எதுவும் என்னால் இயலாது
நீ கபடியுயர்த்திய அணையுடைத்து
சூரைக்காற்றில் நுரைத்துப் பொங்கி
ஊருக்குள்ளாக நான் ஆர்பரித்துப் பாயணும்.
வாழவேண்டும், உன்னிடமிருந்து வேறுபட்டவளாய்
ஒரு வாழ்க்கையை, அம்மா,
வழிவிடு, நான் போகிறேன்.

சமீபத்திய 'கனவு' வெளியீடுகள்:

- பாலத்தின் மீது மக்கள்
நோய்ப்பரிசுக் கவி (போலந்து) விஸ்லாவா எலிம்போற்றஸ்க்கா
கவிதைகள், தொகுப்பும், மொழிபெயர்ப்பும்: யமுனா ராஜேந்திரன், ரூ.20
- மணிர்நத்தின் சினிமா
யமுனா ராஜேந்திரன் : ரூ.40.00
- பொய் வண்ணம்
யுவராஜ் சம்பத் கவிதைகள் : ரூ.15.00
- யாதெனில்...
பாரதிவாசன் கவிதைகள் : ரூ.15.00

கவிதைகள்:

செய்திகள்

தயவுசெய்து

கண்ணி வெடிகளால் கால், கை இழக்கும்
பிஞ்சு முகங்களை அட்டையில் போட்டு
அலங்கரிக்க வேண்டாம்
பல நூறு ஆண்டுகளாய் எங்கள் நிலத்தில்
கடவுள் விதைத்த வார்த்தைகள்
வெடித்து இன்னும் சிதறுகின்றன
எங்களது உறுப்புகள்
பிரளயமாக வெடிக்க இருக்கும்
கூக்குரல்களில் இருந்து ஒரு மாபெரும்
நீதிக்கான பொன்மொழியைத் தயாரித்தவர்கள்
நலமாய் இருக்கிறார்கள்

ஒருபாலைவனத்தையே போர்த்தக் கூடிய
வண்ண ஆடைகளை அவர்கள்
முற்றிலுமாக பங்கு போட்டுக் கொண்டார்கள்
போகட்டும்
ஒட்டி உலர்ந்த எலும்புக் கூடுகளை
ஒளிச் செவ்வகங்களில் புகுத்தி
வீட்டிற்குள் எறியாதீர்
எங்களிடம் உணவுப் பொட்டலங்கள்
உபரியாகக் கிடையாது
ஒருவேளை
பசியால் இறந்தவர்களையும்
கணவிற்கிடையே தற்கொலை
செய்து கொண்டவர்களையும் உங்களால்
கணக்கெடுக்க முடியாதெனில்
இறப்பிற்கு பிறகு ஊர்வலம்
போக முடியாமல் பிணம் கிடக்கும்
வீதிகளில் இருந்து
செய்திகள் அனுப்ப வேண்டாம்.

-வவனிகா பநீராய்

அலுவல்

வேலை நாளைன்றில் இருந்து
விடுவிக்கப்பட்டு நகரின் மத்திக்கு
வந்திருக்கிறாய்
ஒரு திரைப்படம் பார்க்கலாம்
அல்லது ஒருபாட்டில் பியர் அருந்தலாம்
வீட்டில் பல வேலைகள் காத்திருப்பதாய்
நீ ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்
மனைவியின் உறவினர் வீடுகளுக்குப்
போகவேண்டும்
அல்லது தூர்ந்து போன கழிவறையை
நவீனமாக்க வேண்டும்
இடையில் ஒரு நண்பனின் மரண விசாரிப்பு
வேறு தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது
இப்போது செய்தித்தாள்கள் படித்துக் கொண்டு
தேனீர் அருந்திக் கொண்டிருக்கிறாய்
சாலை வீதிகளில் மக்கள் காத்துக் கிடக்கிறார்கள்
நடைபாதைவாசி தன் தகரக் குவளையை ஏந்த
ஒரு பெண்ணின் குலுங்கும் உடையை
இரசித்தவாறே நீ கடந்து போகிறாய்
உனது பையில் இன்னும் பத்திரமாயிருக்கிறது
வாக்காளர் அடையாள அட்டையும்
ஒரு ஃபைலை நகர்த்த நீ வாங்கிய பணமும்.

-யவனிகா ஸ்ரீராம்.

புன்னகை மறந்த முகங்கள்

உங்கள்
புன்னகையின் திசையினைக்
கண்டுகொள்வேன் எனில்...

துயர நதியின் கரைகளின்மீது
என் குதிரையின்
குளம்பொலிக்காது,
நீண்ட மழைக்காலத்தின்

பகல் வேளைகளில்
 தன் குஞ்சுகளெல்லாம்
 இறந்துவீழ
 மரணத்தின் வெக்கையில்
 என் பறவை தவிக்காது.
 தனும்பும் கண்ணீரின் இருளில்
 யெளவனமிழந்து
 என் முகம் தத்தளிக்காது

உங்கள்

புன்னகையின் திசையினைக்
 கண்டு கொள்வேன் எனில்....

மெல்லிய மலர்களின்
 நறுமணங்களால் நெய்யப்பட்ட
 என் பாடல்
 தோழமையற்ற வெளியில்
 நிராதரவாய் அலையாது.
 விரிந்த
 காற்றின் திக்குகளில்
 மகரந்தங்களைப் பரத்தும்
 உன்னதமான
 பூக்கும் காலத்தை
 என் வனம் இழக்காது.
 நீலப் பெருங்கடலின்
 பொங்கும் அவைகளில்
 காசிதப் படகின் துடுப்படித்து
 என் கரங்கள் சோர்ந்துபோகாது.

திணிக்கப்படும் நிகழ்வுகளின்
 தாளாத அழுத்தத்தில்
 கக்குப்பாறைகளாய் இறுகிய
 உங்கள் முகம்
 ஒருமுறைகூடப்
 புன்னகை செய்யவில்லை
 எத்திசையிலும் இதுவரை.

- க. எழில்.

வெட்டியெறிந்த நகத்தில்
இன்னமும் இருந்தது
மறையாத மருதாணி.

எனக்கு பிடிக்குமென்று
யாருக்கும் தெரியாமல்
கொடுத்தது நீதான்.

கொஞ்சம் எலுமிச்சை
புளியோ வைத்து அரைக்கச்சொல்லி
சொன்னது உனது பாட்டி.

நன்றாக சிவந்து ஒட்டிக்கொண்ட
என் விரல்களைக் கண்ணு
சீக்கிரம் கல்யாணம் நடக்குமென்று
ஆருடம் சொன்னது
அடுத்தவீட்டு அக்கா.

பின் எப்படியோ மாறிப்போனது
அருடம்.
யாருடனோ நீ கல்யாண மேடையில்.

இப்பொழுது
என் நகங்கள் சுத்தமாயிருக்கின்றன
மருதாணியில்லாமல்
என்றாலும்
வெட்டியெறிந்த நகத்தின்
மருதாணியின் மிச்சமாய்
இன்னுமிருக்கிறது உனது நினைவு
எப்பொழுதும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு.

- கோ. இராசேந்திரன்

நாட்களின் கதை

கிழித்தெறிந்தவை
மீண்டும் ஓட்டிக்கொள்ள
விழி விரித்தேன்.

ஒருநாள்
வெகு ஐக்கிரதையாய்
கிழித்ததை
தூரமாய் சமையலறைக்
குப்பையில் சேர்த்து
வந்ததும் பார்க்கையில்
பத்திரமாய் அதுவே
காற்றுக்குப் பட்டபத்துக்கொண்டிருந்தது

பயந்து போய்
இன்னொரு முறை
வன்மமாய்
கிழித்ததை எரித்துச்
சாம்பலாக்கி வந்து பார்க்கையில்
தீசல் நெடியுடன்
பெருமூச்சு விட்டது.

சரிதான்
நானே சென்று
அதில் உட்கார்ந்து கொண்டேன்
ஓவ்வொரு நாளும்.

அன்புச்செல்வன்

தேவதை பற்றிய நம்பிக்கை

வழக்கமான உயரத்திற்கு
மேலாகவொரு வண்ணத்துப் பூச்சி
தனித்த ஏகாந்தம்.

கண்ணாடி பதித்த மதில்
கவரில் புணர்வுக்கு துரத்தி

விளையாடும் அணில்கள் பதற்றம்
தருகின்றன எப்பொழுதும்

சுவர் கடிகாரத்தின் மேலாக
கூடு கட்ட முயற்சித்த
குருவிகள் என் பரபரப்பின்
மூலம் முயற்சியை கைவிட்டது
வருத்தமே.

இது எதுவும் தெரியாமல்
என்னையும் புரியாமல்
எங்கிருந்தேனும் மீட்டிக்
கொண்டிருக்கலாம் ஒரு
வீணையை நீ.
(என் ஞாபக சுரங்களோடு)

எதிர் விஸ்வயீத்திரம்

ஆர்பரிக்கும் இக்கணம்வரை
பொருட்படுத்தாது இயங்குகிறேன்

புதிதல்ல!

நடுநடு எல்லை வரை அருகிருந்து
பயமுறுத்தும் உன் அமானுடக் குரல்

சுவற்றினுள்
தோன்றி மறையும் உனதுருவம்

பழகிப் போய் விட்டது

உனக்கு பயந்து

பதிலளித்து

அடங்கிப் போன காலம் போனது.

இக்காலம்,
இவ்விரவு,
இந்நொடி என,
விரிந்து கொண்டிருக்கிறது எனது வெளி
எல்லைக்கும்,
பிரபஞ்சத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு
அறிவியல், ஞானக்கூர்மை அடைந்து.

தமிழ்நாடகக் கல்விக்கழகம்
தமிழ்நாடு

தமிழ்நாடு
பெரும்புலையம்

தமிழ்நாடு
கல்விக்கழகம்

அவற்றை சிதறடிக்க
மென்னுடலாய் செம்மேனியாகி
“கனியா முலைகளை கவனி
திரட்சி கொண்ட யோனிப் பிசிபிகப்பை
அறி!
சதை புரளும் யுத்தத்தில் வெற்றி கொள்ளேன்”
எனத் தாமழ்பு வாசத்துடன் நெளிகிறாய்

தமிழ்நாடு
கல்விக்கழகம்

நிகழாது இவ்வறையில் இனி.

தமிழ்நாடு
கல்விக்கழகம்

எதற்கு இக்கட்டுப்பாடு என்கிறாய்
அந்தரத்தில் எழுப்பி நிற்கிறாய்
கைநீட்டிப் பறிக்கிறாய் தாள்களை.

தமிழ்நாடு
கல்விக்கழகம்

விரலிடுக்குகளில் பற்றிய
கருமசியால் அறையின் மறு கவற்றில்
நீண்ட வாசகத்தை எழுத முனைகிறேன்.

தமிழ்நாடு
கல்விக்கழகம்

துஷ்டனே! எனத் தாவி அழிக்கிறாய்
உன் அரவக் கைகளினால்.

தமிழ்நாடு
கல்விக்கழகம்

“செளம்யா! உன் மர்மகைகளின் ரேகைகளில்
பதிந்த வாசகத்தை
வாசிக்கப் பழுது!”

தமிழ்நாடு
கல்விக்கழகம்

தமிழ்நாடு
கல்விக்கழகம்

- ப்ரியம்

கவிதையில் சக்கரவர்த்தி

வாங்கிப் பழகியவனுக்கு
வழங்க மனசவராது

மன்னித்துக்
கொள் தம்பி

இது
ஒரு வழிப்பாதை

திரண்ட செல்வயிருந்தால்
தீரும்வரை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கலாம்

பண்டாரம் பரதேசிகள்
பத்திரப்படுத்துவார்கள் சில்லரையையும்

மழை
கொடை கொடுக்கிறது

நதி
பெருக்கெடுத்துப் போகிறது

இவன்
துரதிர்ஷ்டம்
கவிதையில் சக்கரவர்த்தி
காக பணத்தில் பிச்சாண்டி

எனக்கா உனக்கா
இல்லை இரண்டு பேருக்குமே வா

யானகட்டு
புறங்கட்டு
கா கந்தமுட்டு
கூட்டு தூணா குறுகித்ருவாங்காட்டு குற்றி
சித்தமருமா
இப்பநாப்புக வகுத்திட்டுப்பாடு
குற்புணை வணங்கிநாறு மயங்கிடுக

கட்டிமுட்டு நுணுமடை
கோயிலவயிட்டு மங்கபுணாயடு
நடைக நடைகமருறு வயிலை
படைக்கிடுப பிணாயி அணகடு கிட்டு
நிடை

யானகிங்கட்டு நுணுடு கிட்டுக்கட்டி மருறு துணை
பாடுகிடுகட்டு நட்புக்காமை பழவூது துணை
நிட்டு மயங்குமயம்இ இவாகநி

காடுபட்டுபுகட்டு குறுகா
பாடுகிடுதி பெறுக கிட்டுக்கட்டி
நடைகங்கடு மங்குகிடுப பெட்டுகா

பநுடுப மங்குகட்டுகிடுக
கிட்டுக்கட்டி நுறு மயங்குகா மங்குகியருக
கிட்டுகிணையு கழா துணைக்காமை அணநி

மங்குகிடுகிடுக கிணை துணை மங்குகிடுக
மங்குகிடுககா கமங்கு நட்பு

கிணை மங்குககவயிடு நட்பு மயங்குகட்டு
துணைக்காமை கிட்டுப
கிணை பங்குகிணை

வழித்துணை

உடன்வரும்
நடந்து போகுமென்
மையிருட்டுப் பாதைகூட.

செருப்பின் கணித்த
ஒலியலை ஊடே
பதித்த கவடு பார்த்து
தடம் கொள்ளும்

அலுவலகப் பெயர்தவிர்த்து
இன்னொரு பேரில்
மெல்லக் கூப்பிடும்
அன்னோன்யமாய்.

காற்று செல்லும் தன் வழியில்
செவிப்புலன் அறைந்து

இடைவெளி குறைய
தோள் தொட்டும்
அழைத்து விடக் கூடும்

திடீர் வேகம் தரித்து
விஞ்சி முன் செல்ல
முயற்சிக்க முகம் வியர்க்கும்

முன்னே போய்
தின்று திரும்புமோ
வெனுமென் துரிதமுணர்ந்து
நகைக்கும் ஏளனமாய்

யாரென அறிய
இயலாது போகும்
பயணத் திசையில்
வெளிச்சம் தெரிய புள்ளியாய்
விவகும் எனை விடுத்துத்
தனியே.

அவ்வப்பொழுதோ,
இல்லை
எப்பொழுதாவதோ.

உன் மறுப்புகளுக்கான புனைவாக
எழுதப்படாத வெற்றுத்தான் வந்து
சேர்ந்து இன்று.

எனக்கு கடிதமாக வந்த
காரணத்தினாலேயே அவை
வாழ்த்துக்களை நிரப்பி,
நேசங்களை அதன் பொலிவு குன்றாமல்
எழுதப்பட்ட கடிதமல்ல என்பதறிவேன்
நிச்சயம் இக்கடிதத்தை நீ அனுப்பியிராவிடினும்
இதிலில்லாத மறுப்புகளுக்கான
வார்த்தைகளையும்
என் யாசிப்பின் நிராகரிப்பையும்
உனக்கு காதவனாயிருக்க தகுதியின்மையாக
தெரிவித்த என் பூரணங்களையும்
கூறி
இப்படியாகவே நானும் குமைந்து
சரிக்கப்பட்ட மனிதனாக உலாவருவதை
புன்சிரிப்புடன் இரசித்து எதிரெதிரே
கண்டுவிட்டாலும் கடந்து போகும்
அதே சாமர்த்தியத்துடன்.
வெற்றுத்தாளிலாவது மறுத்து
எழுதிக் கொண்டிரு.

- கண்டராதித்தன்

தரிசனம்

துருவத்தில் தொடங்கி
தொலையாது நீளுமென் நெடும் பயணத்தில்
நெந்து போன கண்களை விழித்தேன்.

கோயம்புத்தூர் மீது பறப்பதாய்
விமணி உரைத்தான்.
என் கோவையின் மீதா?

தசப்தம் முன்னே
உயிருக்கஞ்சி நான் ஓடியபோது
வருக என் அடைக்கலம் என அரவணைத்த
கோவையின் மீதா?
உப்பிட்டவரே உங்களை நினைந்தென்
கவிமனம் கிளர்வதை
காண்கின்றீரா?

பசிய முந்தானை விலகிய மர்பில்
அறுந்த காவிரித் தாலி யின்ன
முகிற் பாலாடை கலைகிற போதெலாம்
சிறுவாணித் தேக்க கருமணி துலங்க
என் தமிழகத்தி துயில் நீங்குகிறாள்.

நெடு நாளின் பின்
காதலி உண்ணைத் தரிசிக்கின்றேன்.

என்பெரும் துயர்களில்
முகம் கோணாது பங்கு கொண்டவர் யார்?
எரியும் நெருப்புள் என் புகலிட மேது

புயலிடை எனது அகல் விளக்கதனை
அணையாது காத்த தேவதைக் கரமெது.
மன்று மன்றாய்
“கள்ளமற்றவன் என் காதலன்” என்று
வழக்குரைத்த கண்ணகி யாரே.

கீழே தெரிவன
 தூத்துக்குடியின் துறைமுகம்.
 சிதம்பரனாரின் கண்ணீர்க் கனவுகள்
 முத்தாய் விழைகிற
 உப்பளத்து வரப்பு மேடுகள்.
 கேட்பாரிலாததால்
 நாய்கள் போலக் கொல்லப்படுகிற
 இராமேசு வரத்து மீனவர் ரத்தம்.
 என்போல் ஓயாது
 உன்னைத் தழுவ அலையும் பெருங்கடல்.

தொலைவில் இருந்த குமரிப் பாறையாம்
 தமிழகத்தியின் காற் பெருவிரல் தன்னை
 கண்களால் தொட்டு எமை மன்னித்திடுக என்று
 பனித்தேன்.

- வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன்

(சென்னையில் நடைபெற்ற கனவு - நூல்கள் வெளியீட்டு விழாவில் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் படித்த கவிதை இது. விழாவிற்கு தி.ச.சதாசிவம் தலைமை தாங்கினார். மா. பாலசுப்பிரமணியன் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். நோபல் பரிசுக்கவி போலந்து விஸ்லாவா எலிம்போர்ஸ்காவின் கவிதைகள் யமுனா ராஜேந்திரன் மொழிபெயர்ப்பில் 'பாலத்தின் மீது மக்கள்' என்ற தலைப்பில் உருவான நூலை திலகவதி வெளியிட ஞானக்கூத்தன் பெற்றுக் கொண்டார். யுவராஜ் சம்பத்தின் 'பொய்வண்ணம்' கவிதை நூலை டாக்டர் அண்ணா பரிமளம் வெளியிட திரைப்பட இயக்குநர் ஏ. ஜெகந்நாதன் பெற்றார். பாரதிவாசனின் 'யாதெனில்' கவிதை நூலை திரைப்பட இயக்குநர் பாரதிராஜா வெளியிட சா. கந்தசாமி பெற்றுக் கொண்டு உரையாற்றினார். சுப்பாரதிமணியனின் 'சாயத்திரை' நாவல் பற்றிய அறிமுகத்தில் காவ்யா சண்முகசுந்தரம், தி.ச. சதாசிவம் பங்கேற்றனர். ஞான.ராஜசேகரன், விக்ரமாதியன், அறிவுமதி ஆகியோரும் விழாவில் உரையாற்றினர். இலங்கை எழுத்தாளர் "மல்லிகை" டொமினிக் ஜீவா கௌரவிக்கப்பட்டார். நாஞ்சில்நாடன், எஸ். சங்கர நாராயணன், ஏ.ஏ.ஹெச்.கே. கோரி, க்ருஷாங்கினி, பிரசன்னா ராமசாமி, மருது, கவிதாபாரதி, சுந்தரபுத்தன், ஆர். வெங்கடேஷ் பா. கிருஷ்ணகுமார், கி.அ. சச்சிதானந்தன் ஆகியோரும் பங்கு பெற்றனர். யுவராஜ் சம்பத் 'கனவு' பதிப்பகத்தின் சார்பில் ஏற்புரையும், நன்றியுரையும் நிகழ்த்தினார். விழா உரைகள் பற்றின கட்டுரைகள் அடுத்த இதழில் இடம் பெறும்.)

சில புத்தகங்கள்: சில குறிப்புகள்

ஜீவலதா பூவிழி

1. 'சரீரம் ஒரு நகரம்' சச்சிதானந்தன் கவிதைகள் மலையாளத்தி லிருந்து தமிழில் நிர்மால்யா (அகரம் 15-B1, சரவணா காம்ப்ளெக்ஸ், வெள்ளப் பண்டாரத் தெரு, கும்பகோணம் - 612 001. ரூ.22.00)

தேசங்களின் எல்லைகளையும், பிரபஞ்சத்தின் எல்லையையும் கூட அழிக்கும் கலைஞனின் பாதத்தடம். உலகளாவிய தொன்மங்கள், வரலாற்றுக் குறிப்புகள் ஊடுருவினாலும் அறிவு மட்டுமல்லாது, ஒளியுண்ட மணியின் பிரகாசம் உமிழும் உணர்வுமய கவிதைகள். மலையாளத்திலிருந்து தமிழுக்கு நிர்மால்யாவின் 'மாசற்ற' மொழிபெயர்ப்பு.

2. 'ஒரு கிராமத்து நதி' - சிற்பி (கவிதைகள்) (கோலம் வெளியீடு 50, அழகப்பா குடியிருப்பு, பொள்ளாச்சி 642 001. ரூ.35.00)

சிற்பியின் நீல ரத்தம். அவரது ஆதிக் கவிதைகளின் தொப்புள் கொடி. அந்திச் சாசனத்தின் எட்டுச் சுவடி அந்த நதி. அதன் கிராம தீரத்து மனிதர்கள். கூழாங்கற்கள். சிற்பியின் மனநதியில் படகுவிட்ட சில ஆகிருதிகள். அட்டையில் மின்னும் வயலட் நிறநதி சிற்பியின் லாவண்யத்தில் புதுங்கித் துவங்கும் பால்யகால ஞாபகத்தில்.

3. 'பார்வையிலிருந்து சொல்லுக்கு' - ப. கல்பனா (கவிதைகள்) (காலக்குறி பதிப்பகம், 18-2வதுதெரு, அழகிரி நகர், வடபுனி, சென்னை-600 026. பக்கம் 80, ரூ.25.00) கட்டுகளைத் தளைகள் என்று உணர்ந்த பின்பே விடுதலை சாத்தியமாகும். கவியுள்ளத்தின் கதிர்பட்டதும் விரிந்து வசீகரிக்கும் படைப்புகள் கல்பனாவடையவை அவரது கிளிக்கதையும், சுற்பிதழும் கேட்க வேண்டிய மெத்தத் தேவை இப்போதுள்ளது.

4. 'வெள்ளை யானை' - முருகு சுந்தரம் (கவிதைகள்) (அன்னம் (பி) லிட், 2, சிவன் கோயில் தெற்குத் தெரு, சிவகங்கை - 623 561 பக்கம் 96 ரூ.22.00)

வற்றாத தொன்ம மூலிகையான அகலிகை குறித்து ஐந்து காண்டமுள்ள கதைக் கவிதை ஒன்று - பாலாவின் முன்னுரை உபயத்தில் வேர் பிடித்து நிற்கிறது. பின்னும் சில நேரங்களில் சில இதழ்களில் வந்த கவிதைகள் சில வானம்பாடிகளுக்கும், தெய்வம்சப்படுத்தப்பட்ட வார்த்தைகளுக்கும் அழிவில்லை என்பதை மெய்ப்பிக்கிறது.

5. 'வெட்கம் தொலைத்து' - நா. விச்வநாதன் (கவிதைகள்) (ரிஷப் பதிப்பகம், இரண்டாவது தளம், 31/45, இராணி அண்ணா நகர், பி.டி. ராஜன் சாலை, கே.கே.நகர், சென்னை-600 078. பக்கம் 48, ரூ.20.00)

நான் 'பட்டவர்த்தனன்' என்ற பிரகடனம் தொடர்ந்து நா.விச்சு எழுதிய நூற்பத்தெட்டு பக்கத் தொகுப்பு. பக்கங்களின் பாதியில் துவங்கி மறுபக்கம் பாதியில் முடியும் கவிதைகள். கவிதைக்கு அனுக்கத்தில் வந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து விடுபவை நா.விச்வநாதன் காப்பிக்கும் உணவுக்கும் பங்கம் நேராது நீண்டகாலம் பத்திரிகைக்கு எழுத வேண்டும் என்பது விருப்பம். நின்றவாக்கில் இப்புத்தகத்தின் 6-ஆம் பக்கத்தைப் படித்துவிடுவது யாவருக்கும் உசிதம்.

6. 'விடுதலை வேர்கள்' - டாக்டர் சு. சண்முகசுந்தரம் (தன்னனானே பதிப்பகம், 16/7வது குறுக்கு, இந்திரா நகர் 2வது ஸ்டேஜ், பெங்களூர்-560 038 ரூ.35.00)

'வெள்ளையருக்கு எதிரான விடுதலைப்போராட்ட வாய்மொழி வரலாறு' விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில் முகிழ்த்த நாட்டுப் பாடல்கள் சிலதின் விளக்கம்

கூடிய தொகுப்பு. தமக்கு சொந்தமும் சந்தமும் ஆனபாடல்கள். பல்கலைக்கழக ஆய்வுகளுக்கே ஆனவை இவ்விதம் எளிய சாளரங்களில் தென்படுவதும், வீசுவதும் மிக நன்று.

7. 'அடிவாழை' - ப. கிருஷ்ணசாமி (சிறுகதைத் தொகுப்பு) (காவ்யா, 16,17வது கிராஸ், இந்திரா நகர் 2வது ஸ்டேஜ், பெங்களூர் - 560 038. ரூ.40.00)

நடையே மாறிக்காணும் அளவு நல்ல இடைவெளி எடுத்து எழுதப்பட்ட சிறுகதைகள். நீங்கள் அதிகமும் வாசித்து நிர்ணயித்து வைத்திருக்கும் இடங்களில் இவரது கதை முடிவதில்லை. உளவியல் மற்றும் உண்மையின் திறத்தால் வென்றொளிரும் கதைகள். இது நன்று என்று ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றவை கோபித்துக் கொல்லும்.

8. '36 ஏ பள்ளம்' - லக்ஷ்மி மணிவண்ணன் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) (அகரம், சரவணா காம்பளக்ஸ், 15 B, வெள்ளப்பண்டாரத் தெரு, கும்பகோணம் - 612 001. பக்கம் 140 ரூ.32.00.)

எல்லாப் பேச்சுகளின் அடியிலும் ஒளிநிதிருக்கும் இந்த இறுக்கமும், ஏளனமும், தன்னழிவம்தான் இக்கதைகளின் ஆதார வசீகரங்கள் என்கிறார் ஹமீது. தன்மை ஒருமையில் இத்தகு கதை சொல்லவே தனித் தைர்யம் வேண்டும். உண்மை வெளிப்படுகிறது. பல உண்மைகள் கசப்பாய் இருக்கின்றன. குத்திக் கிளறாமல் காயங்கள் ஆறுவதில்லை என்றால் இந்த 'ஈர்ட்மெண்ட்' தமிழுக்கும் தவிர்க்க இயலா அம்சம்.

9. 'அருந்ததி ராய் : பன்முகப் பார்வைகள்' - தொகுப்பு மற்றும் மொழியாக்கம் சி.பி. சதீஷ் கண்ணன் (நிகழ்: சிறு வெளியீடு, 123, - காள்ஸ்வரர் நகர், கோவை - 9. பக்கம் 64 ரூ.20.00)

அவரைப்பற்றியும் அவரது நாவல் பற்றியும் சில கட்டுரைகள் மற்றும் அவரது பேட்டி. இவையாவும் தமிழில் அவரது நாவல் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கத்தை அதிகரிக்கின்றன. ஞானி, 'இப்போதைக்கு தமிழ் பெற்ற பயன் இச்சிறு நூல்தான். படித்துப் பாருங்கள்' என்கிறார். கடவுள் தட்டுப்படாத தமிழ்நாட்டில் சிறுபொருட்களாவது 'கிட்டுவது மகிழ்ச்சிதான்.

10. 'மார்க்சியத்தின் எதிர்காலம்' - கட்டுரைகளின் தொகுப்பு: 'ஞானி' (நிகழ், 123, காள்ஸ்வரர் நகர், கோவை - 9. பக்கம். 140 ரூ.30.00)

'மார்க்சியத்திற்கு அழிவு இல்லை' என நம்பி வாழ்கிற சிலரது கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஞானி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது இதற்கு ஒத்திசைவான இன்னும் சில கட்டுரைகளை மட்டுமல்ல - இதன் மீதான கருத்து மற்றும் விவாதப் போர் ஒன்றை 'படித்துப் பாருங்கள்' என்ற வகை நூலல்ல. படித்துவிட்டுப் 'பேசுங்கள்'.

11. 'ஆடிப்பெருக்கு' - த.மு.எ.ச. தொகுப்பு (சிறுகதை) (குமரிப்பதிப்பகம், 8, நீலா தெற்குத் தெரு, நாகப்பட்டினம்.)

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நிலையக் கலைஞர்கள் அதிகரித்துள்ளனர். ஆலர்த்தன சுருதி இதில் மாறிக் காணுகிறது. தியாகத்தின் தழும்புகள் மற்றும் பொருட்கைகளை மட்டுமே கதைபன்னும் காலம் மலையேறிவிட்டது. முந்தைய மு.எ.ச. தொகுப்புகளைப் போலவே கலாரீதியான முன்னகர்வு எல்லாத்தையும் விட இது 'கதை எழுதிய ஆட்களுக்கே' இன்னும் கிட்டாத அரிய தொகுப்பு.

12. 'இரவு என்பது உறங்க அல்ல' - யவனிகா ஸ்ரீராம் (கவிதைகள்) தொன்னூறு முதல் 2000 முடிய பதினொரு ஆண்டுகளுக்கு பதினொரு புதுக் கவிஞர்கள் என்று தேர்ந்தால் யவனிகா நிச்சயம் பதினொன்றில் ஒருவர். அவர் பெற்றிருக்கிற மொழி புத்தகத்திலிருந்து மட்டுமல்ல ரணங்கூடிய வாழ்விலிருந்தும்தான்.

With best compliments from:

**CARDWELL
MANUFACTURING
COMPANY,**

**P.B.NO.1652, 474, KAMARAJAR ROAD,
COIMBATORE - 641 004.**

*Mfrs of : Auto Acid Treatment Plant,
Apro doff, Draw frame
Clearers & Comber Positive
Clearers.*

KANAVU	ISSUE No. 32	June 1999	விலை: ரூ.10.00
<p style="text-align: center;">கனவு <u>தொடர்புக்கு....</u></p> <p style="text-align: center;">கப்ரபாரதிமணியன் 8/707-C பாண்டியன் நகர், திருப்பூர் 641 602, தொலைபேசி : 0421 - 8500199</p> <p style="text-align: center;"><u>சந்தா</u> ஆண்டுக்கு : ரூ.35/-</p>		<p style="text-align: center;">கப்ரபாரதிமணியனின் இருநூல்கள் சாயத்திரை (நாவல்)</p> <p>கற்றுச்சூழல் மீது அக்கறை கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறந்த சூழலியல் நாவல் என்ற பாராட்டைப் பெற்றது.</p> <p style="text-align: center;">விலை: ரூ.50.</p> <p style="text-align: center;"><u>வெளியீடு:</u> KAAVYA 16, 17th 'E' Cross, Indiranagar IInd Stage Bangalore - 560 038 Phone : 080 - 5251095</p>	
<p style="text-align: center;">KANAVU <u>Published by :</u> Yuvaraj Sampath Mannarai, Tiruppur - 641 607.</p> <p style="text-align: center;">அச்சாக்க உதவி : மா. பாலகப்பிரமணியன், சென்னை-5.</p> <p style="text-align: center;">அச்சாக்கம் : மாசறு, சென்னை-5.</p>		<p style="text-align: center;">நகரம் - '90</p> <p>இந்திய நகரங்கள் சமீப காலத்தில் அரசியல்வாதிகள், மதவாதிகள், சமூக விமோதிகளின் பிடியில் சிக்கியிருக்கும் அனுபவத் துயரத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.</p> <p style="text-align: center;">விலை: ரூ.27</p> <p style="text-align: center;"><u>வெளியீடு:</u> குமரிப்பதிப்பகம் 8, நீலா தெற்குத் தெரு நாகப்பட்டினம் : 611 001.</p>	